PATH of Grace

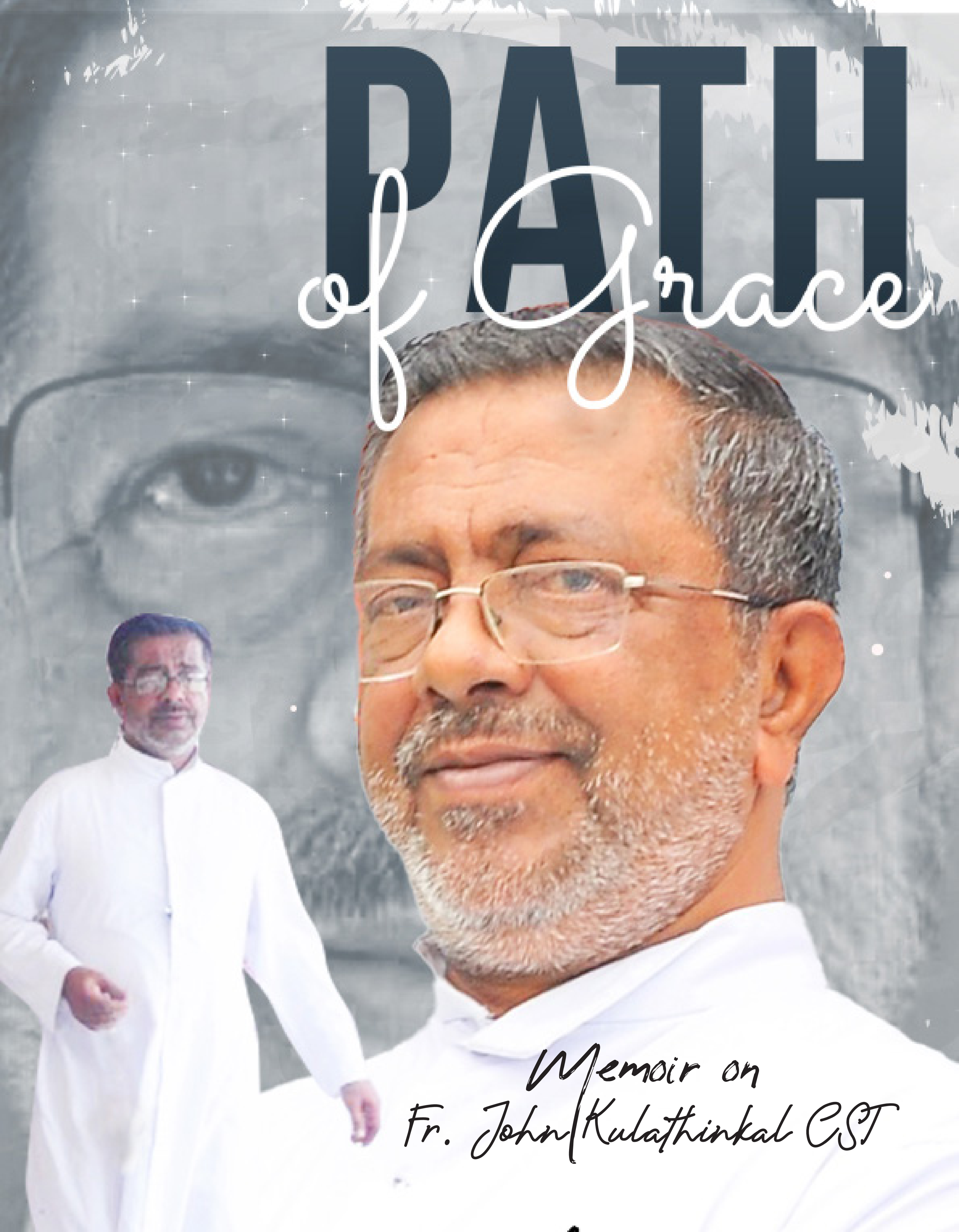

Memoir on Fr. John Kulathinkal CST

Rev. Fr. John Kulathinkal CST

(1956-2023)

Path of Grace- Its a journey of dedicated service to God and humanity. It involves embracing a life of selflessness, compassion, and sacrifice as they travel to different regions or countries to spread the message of their faith, provide spiritual guidance, and engage in various acts of charity. Through their unwavering commitment and reliance on divine assistance, they strive to bring hope, healing, and salvation to those they encounter, embodying the essence of grace in their work.

PATH OF GRACE

റവ. ഫാ. ജോൺ കുളത്തിങ്കൽ സി. എസ്. ടി.
സ്മരണിക

From the Day I was born you cherished me fond regard.
And Gladly met every need; now, O World,
Goodbye – I take my leave of you to court of future
That's unaffected by the frown of evil future.

That everyone who is born must die is a truth
That none would question; but remember
Its our distinction that we do embrace
After death a life that never ends

Earthly riches, fame, and Noble birth
One goes not bearing these upon final Journey
Alone will bring one profit in the life beyond

- Sr. Mary Banenja SH (Lokame Yaathra)

Patron
Rev. Fr. Sabu Kandamkettiyil CST

Chief Editor
Rev. Fr. Shinto Varakil CST

Editor, Cover Page, Design and Lay Out
Dn. Joseph Chavaranal CST

Pushpatarang MEDIA

Little Flower Provincial House, Gorakhpur
(For Private Circulation Only)

Rev. Fr. John Kulathinkal CST

Birth : 26 January 1956 | First Profession : 17 May 1974
Ordination : 08 March 1983 | Slept in the Lord : 23 June 2023

ഞാൻ അറിഞ്ഞ കുളത്തിങ്കലച്ചൻ

മാർ തോമസ് തുരുത്തിമറ്റം CST
ഗോരഖ്പൂർ രൂപതയുടെ മെത്രാൻ

നമുക്കെല്ലാവർക്കും പ്രിയങ്കരനും ദീർഘകാലം ഗോരഖ്പൂർ മിഷൻ രൂപതയിൽ സ്തുത്യർഹമായ സേവനം ചെയ്ത് തന്റേതായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച് നിത്യതയിലേക്ക് കടന്നുപോയ ബഹു. ജോൺ കുളത്തിങ്കലച്ചനെ ആദരവോടും നന്ദിയോടും കൂടെ അനുസ്മരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനാത്മാവിന് നിത്യശാന്തി നേരുകയും പ്രാർത്ഥനയിൽ സ്നേഹത്തോടെ സ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ബന്ധപ്പെടുകയും പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ജോണച്ചനെക്കുറിച്ച് ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ കുറിക്കുന്നതിനു സന്തോഷമുണ്ട്.

സന്യാസവ്രതവാഗ്ദാനത്തിന്റെ സുവർണ്ണ ജൂബിലി വർഷവും പരോഹിത്യത്തിന്റെ റൂബി ജൂബിലി വർഷവും ആഘോഷിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഈ വർഷത്തിൽ ബഹു. കുളത്തിങ്കലച്ചൻ ദൈവപിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലേയ്ക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഈ ജൂബിലികൾ അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തന്റെ സന്യാസസഭാസ്ഥാപകനോടും മറ്റു വൈദികസമർപ്പിത സഹോദരങ്ങളോടും സ്വർഗ്ഗം പുൽകിയ പ്രിയ ചാച്ചനോടും സഹോദരങ്ങളോടുംകൂടെ ആഘോഷിക്കുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു കരുതാം.
CST സന്യാസസഭാസ്ഥാപകനെ കണ്ടിട്ടുള്ള സഭാംഗമായിരുന്നു ജോണച്ചൻ. തന്റെ സന്യാസ പൗരോഹിത്യ പ്രേഷിതശുശ്രൂഷയിലുടനീളം ചെറുപുഷ്പസഭയുടെ തനിമയും സിദ്ധിയും ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിക്കുമായിരുന്നു. കഠിനാധ്വാനവും സരളഭാവവും പാവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രദ്ധയും കരുതലുമെല്ലാം ജീവിതത്തിലുടനീളം അച്ചന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതകളായിരുന്നു. ധനികനും ദരിദ്രനുമെന്ന ഭേദഭാവമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും അദ്ദേഹം സംലബ്ധനായിരുന്നു. സഹായാഭ്യർഥനയുമായി തന്നെ സമീപിക്കുന്നവർക്കും തനിക്ക് ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുവർക്കും ഒരു നല്ല ഇടയന്റെ കരുതലോടെ സഹായങ്ങൾ നല്കുവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന ജോണച്ചൻ പരോപകാര പ്രവർത്തനത്തിൽ താത്പര്യം കാണിച്ചു. എല്ലാവർക്കും നല്ല അയല്ക്കാരനാകുവാനുള്ള തന്റെ വിളിയിലെ വെല്ലുവിളിയെ അദ്ദേഹം ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

ബഹു. കുളത്തിങ്കലച്ചനിൽ ഞാൻ ദർശിച്ച ഒരു വലിയ സവിശേഷതയാണ് നിർഭയത്വം.
അതോടൊപ്പം യാഥാർത്ഥബോധവും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകതകളും നിലപാടുകളും പലർക്കും സ്വീകാര്യമല്ലാത്തതായിരുന്നെങ്കിലും നിഷ്പക്ഷവും സത്യസന്ധവും ഭയമേശാത്തതുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടുകളെ ഞാൻ ഏറെ വിലമതിക്കുന്നു. സരസമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണങ്ങൾ കൂടെയുള്ളവരെ ചിരിപ്പിക്കുകയും ബന്ധങ്ങൾക്ക് ഊഷ്മളത പടരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗൗരവമായ സംഭാഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുവാനും കാര്യകാരണസഹിതം സമർത്ഥിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. തന്റെ സന്യാസസമൂഹത്തെ പ്രത്യേകിച്ചും ഗോരഖ്പൂർ നേപ്പാൾ പ്രോവിൻസിനെ വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. ഏതു സാഹചര്യത്തിലും ക്രിയാത്മകമായ ചിന്തക ളോടും ആന്തരിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സ്വതസിദ്ധമായ ദൃഢചിത്തതയാടും വിമർശനബുദ്ധിയോടെയും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ധാരാളം പ്രേഷിത പദ്ധതികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആഴമായ പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ദൈവാശ്രയബോധത്തോടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ സന്യാസപൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷ പൂർത്തിയാക്കി. താൻ ജീവിക്കുന്ന നാട്ടിലെ ആളുകളുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവും പഠിച്ച് മനസ്സിലാക്കി, തന്റെ പ്രേഷിത സമീപനരീതികളെ കരുപിടിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. തത്ഫലമായി പൊതുജനസമ്പർക്കകാര്യത്തിലും ജനങ്ങളുടെ സൗഹൃദം നേടിയെടുക്കുന്നതിലും ജോണച്ചൻ വിജയിച്ചിരുന്നു.

ബഹു. കുളത്തിങ്കലച്ചൻ ഗോരഖ്പൂർ രൂപതയിൽ ചെയ്ത മഹത്തായ പ്രേഷിതശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ഹൃദയപൂർവ്വം നന്ദി പറയുവാൻ ഞാൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തിലൂടെ ചെറുപുഷ്പസഭയ്ക്കും പ്രത്യേകിച്ചു ഗോരഖ്പൂർ - നേപ്പാൾ മിഷൻ പ്രോവിൻസിന് വലിയ നഷ്ടമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും ഏതാനും വർഷങ്ങളായി രോഗബാധിതനും അവസാന നാളുകളിൽ വലിയ വേദനകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിക്കേണ്ടിവന്ന ജോണച്ചനെ നല്ല ദൈവം സഹനമുക്തനാക്കിയെന്നു ഞാൻ കരുതുകയാണ്. മരിക്കുന്നതിന് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അച്ചനെ കാണാനും അല്പസമയം വർത്തമാനം പറയുവാനും ഒരുമിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും സാധിച്ചതതിൽ എനിക്ക് സംതൃപ്തിയുണ്ട്. ആശിർവാദം ചോദിച്ച ജോണച്ചന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് ആശീർവാദ പ്രാർത്ഥനയുടെ സമയത്തു ഒഴുകിയ കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആന്തരികാവസ്ഥയുടെ പ്രകടനമായിരുന്നു. ദൈവഹിതത്തിന് പൂർണ്ണമായി സ്വയം വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന പ്രതീതിയുളവാക്കി ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കെട്ടിപ്പിടിച്ച് യാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇത്ര പെട്ടെന്ന് അന്ത്യയാത്രയുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയില്ല. ക്യാൻസർ രോഗം മൂലം തുടർ സഹനത്തിന് വിധേയനാക്കാതെ ദൈവം അച്ചനെ തന്റെ പക്കലേയ്ക്ക് വിളിച്ചു. നല്ല ദൈവം തന്റെ പ്രിയ ദാസനായ ഈ വൈദികസഹോദരന് നിത്യജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ!!!

Rev. Dr. Jojo Varakukalayil CST
Superior General,
Little Flower Congregation- CST Fathers

*"Oh, that my words were written! Oh, that they were inscribed in a book!
That they were engraved on a rock with an iron pen and lead, forever!
For I know that my Redeemer lives, And He shall stand at last on the earth;
And after my skin is destroyed, this I know, That in my flesh I shall see God,
Whom I shall see for myself, And my eyes shall behold, and not another.
How my heart yearns within me!" (Job 19:23-27).*

Remembering the person Fr John Kulathinkal CST who sang the melodies of the Lord with his cup of suffering filled to its brim is thanking the Lord for the Gift of Fr John. The last days of Fr John were not so fine that were shrouded with pain, agony and untold uncertainties, yet I think, he was very confident in the Lord who called him and whom he followed so intimately. Despite all odds and blues in life he was a total missionary who experienced in himself that he was commissioned by the Lord to carry out His works for the poor people at the farthest places. Being a missionary in the Gorakhpur-Nepal Province of the Little Flower Congregation, Fr John always remained close to the mission and her missionary thrust. He was a full missionary. No time he turned back, so was his commitment to the mission. I think his faith in Jesus was the corner stone of his uncompromising commitment to the Lord. Having been brought up in a large family of deep faith and values he imbibed them all, and that was very visible in his life as a true missionary.

Towards the end of his life, he was given a different vocation, vocation to suffer for the Lord, as St Therese of Child Jesus, our heavenly patroness herself had suffered for Christ. Fr John had to undergo many health issues and ailments, and all that he has undergone was with deep faith and trust in the Lord. He was never upset or panic. His total trust in the Lord manifests his true love for Jesus. He was very much aware of his health issues, yet he remained calm and non-complaining, taking all of them as his personal invitation from the Lord to suffer and die with him. Fr John suffered in his body with true faith and total trust in the Lord. *"And after my skin is destroyed, this I know, that in my flesh I shall see God, Whom I shall see for myself" (**Job 19: 23-27**).* So was his hope in the Lord.

Now, we pray that he may be granted eternal rest promised to his chosen ones. May he enjoy the heavenly bliss with Jesus, Mary and Joseph in the company of all the Saints and especially with Saint Therese of Child Jesus and our Founder Fr Basilius Panat CST.
"Those who sow in tears shall reap in Joy" (Ps. 126:5).

Some memories on John Kulathinkal

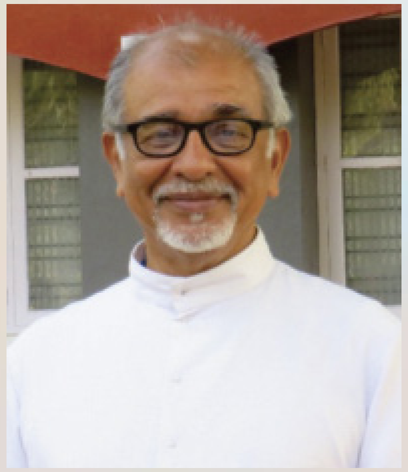

-Fr. George Aranchery CST
Vicar General,
Little Flower Congregation- CST Fathers

"Give thanks to the Lord-
because he is good,
His love is eternal" (PS. 136: 1)

I remember my first experience with Fr. John Kulathinkal as a Minor Seminarian, when the whole group visited Little Flower Seminary, Aluva in the year 1972. He was very smart and humorous and made a speech, and showed his leadership in the group. I still see the picture holding of his head up and answering the questions of the Major Seminarians. There was something special in his talk and dealings. That scene is still fresh in my mind.

His ordination was at Irikkur Little Flower Minor Seminary in 1983. I was the procurator there. So I could arrange the celebration there. Bishop Mar Sebastian Valloppilly ordained him. It was an afternoon and with a tea party and with cultural programmes of the children around, and seminarians solemnized. I had few photos of that day with me. This event was a wonderful experience for the Minor Seminarians and the people of the locality. For his ordination his beloved benefactors Mr. Heinz and Mrs. Anny Stottrop were present with Mr. Gregor Heckmann from Germany. They have played a great roll in his life, Spiritually and financially.
Few weeks after his ordination He left to Gorakhpur Mission with full vigor and enthusiasm. His contribution for the Gorakhpur Mission is great. He tried to integrate himself with the people and learned their local language Bojpuri. His interaction with the workers and his informed conversation with the people were a Conscientisation process of those days.

Adult education, Healing ministry of Fr. John were remarkable and the beneficiaries are countless. Social changes took place in our mission slowly. His healing ministry, especially his treatment for the affected people with the snakebite. Day and night without any complaint to help the people Sr. Vinay SRA assisted him. More than 1000 people he saves from death, that is what I have heard and seen at Kalvary. His Missionary spirit is commendable. I appreciate his love and care for the people especially poor people.
His village life at Mithaura is also something special. He cultivated the whole land in our possession. He knew each and everyone in the village. He was free to talk and visit anyone of them irrespective of cast and creed. Many people came to the Ashram to converse with Fr. John Kulathinkal.
Hope that I am not exaggerating that Fr. John is a village oriented Missionary in our Congregation. We could learn from his village oriented life. He was able to sense the pulse of the people around him. He has acquired the real heritage of our Congregation from the founder Fr. Basilius Panatt CST.

At Vettikattiri

As a sick person he spent time for treatment in our Mission House at Vettikkattiri in Kerala. He likes to be in Gorakhpur but there is no chance for the treatment what is available here. So he accommodated himself with the situation. So I have got an opportunity to be with him for few months. Though Fr. John was sick he held his head up and never showed his suffering to others. He was very patient to the people and situation. I think the sufferings purified him. As a God experienced person, he was very punctual with the spiritual exercises like Holy Mass, Prayers of the Church and the rosary. Besides, I have noticed that he took time for his personal prayers and meditation. he expressed his humorous remarks and comments occasionally.

My final visit to Fr John was on 22nd July in the ICU at Rajagiri Hospital. After waiting a long time outside we four of us got chance to give him the anointing of the sick. Fr. John was with full consciousness welcomed us with folding hands. He responded the prayers and gave hand to Fr. John Kapiarumalayil, Fr. Joby Mammelassery, Fr. George Kuzhikattu and myself. Besides with joyful face he raised the hand and said farewell!!
He responded his call every moment with courage. He was a man of Caliber! He is an asset for our Mission. Praise the Lord.

അനുസ്മരണം
റവ. ഫാ. ജോൺ കുളത്തിങ്കൽ CST

റവ. ഫാ. സാബു കണ്ടംകെട്ടിയിൽ CST
പ്രൊവിൻഷ്യൽ, സുപ്പീരിയർ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ പ്രൊവിൻസ്

ചെറുപുഷ്പ സഭാംഗമായ ബഹു. ജോൺ കുളത്തിങ്കൽ അച്ചൻ 2023 ജൂൺ 23 വ്യാഴാഴ്ച രാവിലെ 10:10 നു നിര്യാതനായി. അനാരോഗ്യത്തെ തുടർന്ന് ആലുവായിലെ രാജഗിരി ആശുപത്രിയിൽ ചികിത്സയിലായിരിക്കുമ്പോഴാണ് ബഹു. ജോണച്ചന്റെ വിയോഗം സംഭവിക്കുന്നത്.

ചെറുപുഷ്പ സഭയുടെ ഏറെ പ്രത്യേകമായി മിഷൻ പ്രൊവിൻസ് ആയ ഗോരഖ്പൂർ നേപ്പാൾ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ പ്രോവിൻസിന്റെ വളർച്ചയിൽ നിസ്തുലമായ സംഭാവനകൾ നല്കിയ ഒരു വൈദികനാണ് വിടപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 1956 ജനുവരി 26ാം തീയതി കുളത്തിങ്കൽ ജോസഫ് ത്രേസ്യാമ്മ ദമ്പതികളുടെ മൂന്നാമത്തെ മകനായി തലശ്ശേരി അതിരൂപതയിലെ എടൂർ ഇടവകയിൽ ജനിച്ചു. ഏഴു സഹോദരന്മാരും രണ്ടു സഹോദരിമാരുമാണ് അച്ചനുള്ളത്. ജോസഫ്, സെബാസ്റ്റ്യൻ, ജോർജ്, എബ്രഹാം, ഫ്രാൻസിസ്, മേഴ്സി, മാത്യു, ജെസി, സന്തോഷ് എന്നിവരാണ് സഹോദരങ്ങൾ.
എടൂർ സെൻറ് മേരീസ് ഹയർ സെക്കൻഡറി സ്കൂളിൽ, സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ ജോണച്ചൻ, ചെറുപുഷ്പ സഭയിൽ ചേർന്ന് 1972 ജൂൺ 22ാം തീയതി മൂക്കന്നൂരുള്ള മൈനർ സെമിനാരിയിൽ തന്റെ വൈദികപഠനം ആരംഭിച്ചു.
നവസന്യാസ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കി, 1974 മെയ് പതിനേഴാം തീയതി ആദ്യ വ്രതവാഗ്ദാനം നടത്തി. തുടർന്ന് തൃക്കാക്കരയിലുള്ള വിജ്ഞാൻ ഭവനിൽ (ഇപ്പോഴത്തെ ലിറ്റിൽഫ്ളവർ ജനറലേറ്റ്) താമസിച്ചുകൊണ്ട് തൻറെ പി ഡി സി പഠനം പൂർത്തിയാക്കുകയും, 1977 ൽ ലിറ്റിൽഫ്ളവർ സ്റ്റഡി ഹൗസിൽ തന്റെ തത്വശാസ്ത്രപഠനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. മിഷൻ പ്രദേശമായ ജബൽപൂർ രൂപതയിൽ ആണ് ജോണച്ചൻ പ്രായോഗിക പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കിയത്. പൂനമല്ലി സേക്രഡ് ഹാർട്ട് സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് ദൈവശാസ്ത്ര പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ജോണച്ചൻ, 1983 മാർച്ച് എട്ടാം തീയതി, അഭിവന്ദ്യ സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവിൻറെ കൈവയ്പ് ശുശ്രൂഷ വഴി, ഇരിക്കൂർ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മൈനർ സെമിനാരിയിൽ വെച്ച് പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചു.

പാവങ്ങളോടു പക്ഷം ചേർന്ന് പ്രേഷിതവേലകളിൽ ഏർപ്പെടുവാനുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹ പൂർത്തിയെന്നവണ്ണം 1983-ൽ ജോണച്ചൻ ഗോരഖ്പൂർ മിഷനിലേക്ക് വന്നു. ഡുമ്രികാസ് മിഷന്റെ ഇൻചാർജ് ആയിട്ടായിരുന്നു അച്ചന്റെ ആദ്യ നിയമനം. പിന്നീട് കസിയ മിഷന്റെ ഇൻ ചാർജായും ബസ്തിയിലുള്ള ബേസിൽ ഭവന്റെ സുപ്പീരിയറായും സെന്റ് ബേസിൽ സ്കൂളിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. ഗ്രാമീണവികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി പുതിയ മിഷൻ പ്രദേശങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ സഭാധികാരികൾ ജോണച്ചനെ നിയോഗിക്കുകയും അച്ചന്റെ പ്രവർത്തന ഫലമായി ബസ്തി ജില്ലയിലെ കൽവാരിയിൽ 1993-ൽ പുതിയ മിഷൻ സ്റ്റേഷൻ ആരംഭിക്കുകയും അച്ചൻ മിഷന്റെ പ്രഥമ സുപ്പീരിയർ ആയി നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അച്ചന്റെ കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെയും ദീർഘവീക്ഷണത്തിന്റെയും ഫലമാണ് ഇന്നത്തെ കൽവാരി മിഷനും അനുബന്ധ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളും. 1997 മുതൽ 2000 വരെ ചെറുപുഷ്പ സഭയുടെ, ഗോരഖ്പൂർ റീജിയന്റെ റീജിയണൽ സുപ്പീരിയർ ആയി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. ശൈശവദശയിൽ ആയിരുന്ന Mithaura- മിഷൻ വളർച്ചയിലും അച്ചൻ വഹിച്ച പങ്ക് വളരെ വലുതായിരുന്നു.

2002 നവംബർ മുതൽ ആറു മാസങ്ങത്തോളം അമേരിക്കയിലെ നോർവിച്ച് രൂപതയിലും 2003 മുതൽ 2007 വരെ കാനഡയിലെ ലണ്ടൻ, ഒന്റാരിയോ എന്നീ രൂപതകളിലും നേപ്പാളിലെ ഭൈരവ മിഷനിലും ജോണച്ചൻ അജപാലന ശുശ്രൂഷകൾ നിർവഹിച്ചു. പിന്നീട് അച്ചൻ ഹരയ്യ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ ആശ്രമത്തിന്റെ സുപ്പീരിയർ ആയി നിയമിതനായി. 2012 ൽ അലഹബാദ് രൂപതയിലേക്ക് മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി അയോധ്യക്കടുത്ത കല്യാൺ ബദ്രസയിൽ സ്ഥലം വാങ്ങിയപ്പോൾ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്ത് മിഷൻ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വം ജോണച്ചൻ ഏറ്റെടുത്തു. അച്ചന്റെ ശ്രമഫലമായി 2014-ൽ അവിടെ ഒരു സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു.

2015ൽ ജോണച്ചന് സ്ട്രോക്ക് ഉണ്ടായി. സ്ട്രോക്കിന്റെ പാർശ്വഫലമായി, ഭാഗികമായി അച്ചന്റെ ഓർമ്മശക്തിയും സംസാരശേഷിയും നഷ്ടമായെങ്കിലും സമയബന്ധിതവും ഫലപ്രദവുമായ ചികിത്സവഴി അച്ചന്റെ ഓർമ്മശക്തിയും സംസാരശേഷിയും

പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലായി. എന്നിരുന്നാലും കിഡ്നിസംബന്ധമായ രോഗങ്ങൾ അച്ഛനെ അലട്ടിയിരുന്നു. ചികിത്സയ്ക്കുശേഷം അച്ചൻ ഗോരഖ്പൂർ തിരിച്ചുവരികയും, ഹരയ്യയിലെ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്രമ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്തു. തൻറെ ആരോഗ്യ സ്ഥിതി വഷളായതിനെ തുടർന്ന് 2021-ൽ അച്ഛൻ കേരളത്തിൽ വന്ന് വെട്ടിക്കാട്ടിരി ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മിഷൻ സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട്, ആലുവ രാജഗിരി ആശുപത്രിയിൽ ചികിത്സ തുടർന്നു. അച്ചന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതിയിൽ കാര്യമായ പുരോഗതി ഉണ്ടാകാത്തതിനെ തുടർന്ന് അച്ചനു ഡയാലിസിസ് ആരംഭിച്ചു. മെയ് മാസത്തിൽ തൻറെ മാതാവിനെയും സഹോദരങ്ങളെയും സന്ദർശിച്ചു വെട്ടിക്കാട്ടിരിയിൽ തിരികെയെത്തിയ

ജോണച്ചന്റെ ആരോഗ്യം വഷളായതിനെ തുടർന്ന്, അച്ചനെ രാജഗിരി ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ഉദര സംബന്ധമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ഡോക്ടർമാരുടെ നിർദേശപ്രകാരം അച്ചനെ വിദഗ്ധ പരിശോധനക്ക് വിധേയമാക്കുകയും ജൂൺ ആദ്യത്തെ ആഴ്ചയിൽ, അച്ചനു ക്യാൻസർ സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അച്ചന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വഷളായിരുന്നതിനാൽ ഉടനെ തന്നെ അച്ചനു കീമോതെറാപ്പി ആരംഭിച്ചു. ഈ അവസരങ്ങളിൽ ചികിത്സ സൗകര്യാർത്ഥം ആലുവ സെയിന്റ് ജോസഫ് പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസിലും ലിറ്റിൽഫ്ളവർ മേജർ സെമിനാരിയിലുമായിരുന്നു അച്ചൻ താമസിച്ചിരുന്നത്.

ജൂൺ 21 നു പനിയെ തുടർന്ന് അച്ചനെ രാജഗിരി ആശുപത്രിയിൽ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്തു. തീർത്തും അവശനായിരുന്ന

അച്ചനെ ഉടനെ തന്നെ ICU- ൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അച്ചന്റെ ആരോഗ്യ സ്ഥിതി കൂടുതൽ വഷളാവുകയാണെന്നാണ് ഡോക്ടർമാർ അറിയിച്ചത്. ഇരുപത്തിരണ്ടാം തീയതി അച്ചന്റെ ആരോഗ്യ സ്ഥിതിയിൽ നേരിയ പുരോഗതി കാണിച്ചു. അന്നേദിവസം തന്നെ അച്ചനു രോഗിലേപനം നൽകുകയും ചെയ്തു. ജൂൺ 23 ആം തീയതി രാവിലെ 10: 10 നു അച്ചൻ നിത്യസമ്മാനത്തിനായി വിളിക്കപ്പെട്ടു.

പ്രിയപ്പെട്ട ജോൺ അച്ചാ, അങ്ങയുടെ സംഭാവനകൾ എന്നെന്നും ഓർമ്മിക്കപ്പെടും. വിശ്രമം അറിയാത്ത കർമ്മയോഗി, വെല്ലുവിളികളെ ധൈര്യപൂർവ്വം ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് ആരും നടക്കുവാൻ തയ്യാറാകാത്ത വഴികളിലൂടെ നടന്ന ധീരനായ വഴികാട്ടി, ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽ നിന്നും സമൃദ്ധിയുടെ ഫലം കൊയ്തെടുത്ത നല്ല വിതക്കാരൻ, ഫലം ഇച്ഛിക്കാതെ വേല ചെയ്ത നിസ്വാർത്ഥനായ പണിക്കാരൻ, ശക്തമായ നേതൃപാടവത്തിനു ഉടമ,

മനോഹരവും ഹൃദ്യവുമായ ദൈവവചനം പങ്കുവെച്ച പ്രാസംഗികൻ, തൻറെ സൗമ്യമായ പെരുമാറ്റം കൊണ്ട് എല്ലാവരിലും തനതായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച വ്യക്തിത്വം, ഇപ്രകാരം ഒട്ടനവധി പ്രത്യേകതകൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോൺ കുലത്തിങ്കലച്ചന് ഉണ്ടായിരുന്നു. പാവങ്ങളുടെയും, സമൂഹത്തിലെ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെയും പക്ഷം ചേരുന്നവനായിരുന്നു ജോണച്ചൻ. പലപ്പോഴും നാം ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോകുന്ന ഒരു ഗണമാണ് നമ്മുടെ ആശ്രമങ്ങളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും ജോലി ചെയ്യുന്ന സാധാരണക്കാരായ ജോലിക്കാർ. എന്നാൽ അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായ കരുതൽ ജോണച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. ആഘോഷാവസരങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായി സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുകയും, അവരുടെ ദു ഖങ്ങളിലും സന്തോഷങ്ങളിലും അവരോടൊപ്പം പങ്കു ചേർന്നുകൊണ്ടും, അവർ അന്യരല്ല മറിച്ച് തൻറെ കുടുംബത്തിന് ഭാഗമാണെന്നും, അപ്രകാരം കരുതപ്പെടേണ്ടവരാണ് നമ്മുടെ കൂടെ ജോലി ചെയ്യുന്നവർ എന്ന് തന്റെ ജീവിതമാതൃക കൊണ്ട് തെളിയിച്ച

വ്യക്തിയായിരുന്നു ജോണച്ചൻ. പ്രൊവിൻസ് ന്യൂസ് ബുള്ളറ്റിൻ ആയ പുഷ്പതരംഗിൽ (PushpaTarang) സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയിൽ ജോണച്ചൻ സ്ഥിരമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു പംക്തിയായിരുന്നു 'ചിരിക്കുക ചിന്തിക്കുക' (Laugh and- Think) എന്നത്. സരസമായ വാക്കുകളിലൂടെയും സംഭവങ്ങളിലൂടെയും ചിന്തോദ്ദീപകമായ കാര്യങ്ങൾ തന്റെ സഹോദരരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുവാൻ, അവരുമായി സംവദിക്കുവാൻ, പ്രസ്തുത പംക്തി അച്ചൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ശൈശവദശയിലായിരുന്ന ചെറുപുഷ്പ സഭയുടെ ഗോരഖ്പൂർ മിഷനേയും ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ പ്രൊവിൻസിനെയും കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ അച്ചൻ നൽകിയ സംഭാവനകൾ വിസ്മരിക്കാനാവാത്തതാണ്. തന്റെ ബോധ്യങ്ങളും നിലപാടുകളും യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ തുറന്നു പറയുവാനും, അതിനായി നിലകൊള്ളാനും മടികാണിക്കാത്ത, സന്യാസവര്യൻ ആയിരുന്നു ജോണച്ചൻ.

പ്രിയ ജോൺ അച്ചാ, ഒരുപാട് ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിച്ചിട്ടാണ് അങ്ങ് ഞങ്ങളോട് വിടപറയുന്നത്. അങ്ങയുടെ ലാളിത്യവും ഊർജ്ജസ്വലതയും, സഭയോടും പാവങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹവും, സഹനവേളകളിൽ അങ്ങ് കാണിച്ച ധൈര്യവും, സഹനദാസനായ ക്രിസ്തുവിനോട് അങ്ങ് സമരസപ്പെട്ട വിധവും, എന്നും ഞങ്ങൾക്ക് മാതൃകയും വഴികാട്ടിയും ആയിരിക്കും. ഏൽപിക്കപ്പെട്ട ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കി ആത്മനിർവൃതിയോടെ നിത്യപുരോഹിതന്റെ തിരുമുഖം ദർശിക്കുവാൻ അങ്ങ് യാത്രയാകുമ്പോൾ വീണ്ടും നിത്യപുരോഹിതന്റെ സന്നിധിയിൽ നാം ഒരുമിക്കും വരെ അങ്ങേയ്ക്ക് വിട... നിത്യതയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ അങ്ങയെ അനുഗമിക്കും. ദീപ്തമായ സ്മരണകൾക്ക് മുമ്പിൽ, പ്രിയപ്പെട്ട ജോൺ അച്ചാ, ബാഷ്പാഞ്ജലികൾ.

-Fr Thomas Njanackal CST

Today, as I sit down to pen these words, my heart feels heavy with the weight of loss, yet it is also filled with gratitude for having had the privilege of sharing a remarkable journey with you. You were not only my dear companion priest, but also my batch mate, a fellow traveler in the noble path of serving God and humanity. As I reflect upon the memories we created together, I am reminded of the profound impact you had on my life and the lives of countless others.

From the very beginning, it was evident that you possessed a deep sense of devotion and unwavering commitment to your calling. We embarked on our theological studies side by side, navigating the complexities of doctrine and spiritual growth. Through the late-night study sessions and the shared moments of doubt and revelation, you were always there as a pillar of strength, offering encouragement and support. Your genuine love for the faith and your unyielding dedication to spreading its teachings inspired me to strive for greatness.

Our time together extended beyond the walls of the seminary. We embarked on pastoral assignments, traversing communities near and far, extending a helping hand to the needy, and offering solace to the afflicted. The way you effortlessly connected with people from all walks of life was nothing short of remarkable. Your compassionate heart and empathetic nature allowed you to touch the souls of those you encountered, bringing comfort and hope to those who needed it most.

But it was not just your unwavering commitment to the service of God that made you so special. You possessed a warmth and genuine care for those around you that were truly unparalleled. Your infectious laughter, your ready smile, and your ability to lighten even the heaviest of hearts were a constant reminder of the beauty of life and the joy that could be found within it.

In the face of adversity, you never wavered. You faced personal challenges and the burdens of your ministry with grace and resilience. Your unwavering faith in God served as a guiding light, reminding us all to trust in His plan and to persevere even in the darkest of times. Your unwavering spirit was an inspiration to us all, a testament to the strength that can be found in one's convictions.

Today, as I bid you farewell, my dear companion priest and batch mate, I am filled with a mix of sorrow and gratitude. Sorrow for the loss of your physical presence, for the void that now exists where your laughter once echoed. But gratitude for the memories we shared, the lessons you taught me, and the lives you touched. You leave behind a legacy of love, compassion, and unwavering faith, a legacy that will continue to inspire and guide us in the years to come.

Rest assured, dear friend, that your light will continue to shine brightly in the hearts of all those you touched. Your legacy will live on through the lives you transformed and the souls you uplifted. As we mourn your passing, we also celebrate the incredible gift of having known you, and we find solace in the knowledge that you have found eternal peace in the arms of our loving Creator.

Farewell, dear companion priest. Your memory will forever be cherished, and your spirit will forever be missed. May your soul rest in eternal bliss.

A blissful Life, a peaceful death. The process of life is painful.

Rev. Fr. Antony Moonjely CST

Life is a precious gift bestowed upon us, a remarkable process that initiates from birth and concludes when we accept it and embark on a journey for eternity. Father John understood the profound nature of this gift, recognizing that our existence and the experiences we encounter are conferred upon us by a superior power or divine entity. He believed that life itself is sacred, full of inherent value and purpose, a manifestation of the Supreme Power of life.

Father John understood that although the mystery of life's purpose may be elusive, we are still able to achieve it through a vocation. We are called to fulfil our calling to love, give, create, help, and shape the world around us. He embraced this call wholeheartedly, living a life dedicated to serving others and spreading the beauty of life itself.

For many years, Father John and I shared our journey through life during our training period in the seminary. He was an authentic and human in his behaviours. He was like a toophaan (Strom) who never bowed over anyone. Following my ordination in 1982, we were separated by different fields of work in different places. But destiny brought us together when he fell ill at the age of 67 on May 12, 2023, along with another batchmate, Father George Kappiliparambil. Life and its profound beauty were the topics of our conversation during our final moments at Little Flower Seminary Vettkattiri, Thrissur. Fr. Baiju Kattikaran, th rector, made supper with mouth-watering dishes and homemade Jamun wine and declared the Golden Jubilee of the first profession of Fr. John. On the 23rd of June 2023 Fr. John was called for his eternal reward. I remembered that the get-together was our last supper and I noticed John's face lit as the morning sun. We were unaware that it would be our final meeting in this life.

On 13th, after Holy Mass, we took group photos in the garden and ate breakfast. We said farewell to Father John, recalling the preciousness of life and urging him to continue to cherish it. It was a heart-rending moment for me to realize how much we would miss his physical presence. Yet, his spirit and the way of life and the gift of love would remain in our hearts forever.

Father John understood that life's essence is achieved through love and living it to the fullest. It was a joyous moment to remember in my life. He urged us to love unconditionally, laugh with joy, and embrace every opportunity to live authentically as ourselves. He understood that the life we lead, the impact we make, and the love we share are the most important things in this world. In the grand scheme of the universe, the essence of life has the greatest importance.

On Memorial Day as we gather to honour and remember Father John, let us reflect upon the purpose of our own lives. Let us draw inspiration from his unwavering dedication to serving others and his profound appreciation for the gift of life, forgetting all his shortcomings. May we be empowered to experience the beauty that lies within every person we encounter, share in their joys and sorrows, and live our human lives fully, conscious of the love that binds us all.

Although Father John is away for eternity, his spirit lives in our memories, and in the love he shared. Let us carry his good way of life within us, embracing the gift of life, and endeavouring to make our own journey a testament to the profound beauty that exists in this world.

May Father John's loving memory be remembered with eternal peace and inspiration to live with purpose and love in our hearts -

റവ. ഫാ. ബിജോ വേങ്ങൂരാൻ CST

പതിവിലും നേരത്തെയാണ് ഞങ്ങൾ ആശുപത്രിയിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചത്, ആശുപത്രി ഗേറ്റിന്റെ അടുക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ വണ്ടി നേരെ അത്യാഹിത വിഭാഗത്തിലേക്കു പോകാൻ ലോയിഡിനോട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. കാരണം ജോണച്ചൻ നന്നേ ക്ഷീണിതനും അവശനുമായി മാറിയിരുന്നു....' അവിടെ നിന്ന് നേരെ അച്ഛനെ അവർ CCU വിൽ അഡ്മിറ്റ് ആക്കി. ആശുപത്രിയുടെ വരാന്തയിൽ കാത്തിരുന്ന എന്നെ ഡോക്ടർ ക്യാബിനിലേക്ക് വിളിച്ചു...അറിയിക്കണ്ടവരെ അറിയിച്ചോളൂ... ഒരുനിമിഷം വിളറി വിവശനായി പോയി ഞാൻ. പ്രൊവിൻഷ്യൽ അച്ചനെയും ജോൺ അച്ചന്റെ സഹോദരി മേഴ്സിചേച്ചിയെയും ഞാൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. കാരണം അച്ഛന്റെ ഓക്സിജൻ ലെവലും ബ്ലഡ് പ്രഷർ ലെവലും താഴ്ന്ന് പോകുന്നു. രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡോക്ടർ സ്നേഹയും മറ്റു ഡോക്ടർമാരും എന്നെ വീണ്ടും വിളിക്കുകയും സ്നേഹ ഡോക്ടർ 'He is getting better..എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു .

കാരണം പറഞ്ഞത് ഇതാണ് "He is not ready to give up because of his 'will power." Yes! പലപ്പോളായി എനിക്ക് തോന്നിയ ജോണച്ചനിലെ ഒരു കാര്യമാണ് ഡോക്ടർ എന്നോട് പറഞ്ഞത് 'Will Power'.

രണ്ടാമത്തെ കാര്യം "Strict to life' യാത്രകൾ പലപ്പോഴും ഇഷ്ടമായിരുന്നു അച്ചന്... എന്നാൽ എല്ലാ യാത്രകൾക്കും കൃത്യമായ പ്ലാനിങ് ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. രോഗം അച്ചനെ കടന്നാക്രാമിക്കുമ്പോളും ആശുപത്രിയിൽ പോകുന്ന സമയക്രമത്തിൽ അച്ചൻ 'കൃത്യത' പാലിച്ചിരുന്നു. 'Strict to life' അഥവാ 'punctuality' എന്നൊക്കെ അതിനെ വിളിക്കാം.

രാവിലെ 5.30 ന് പോകാം എന്ന് പറഞ്ഞാൽ 5.20 ആകുമ്പോൾ അച്ചൻ റെഡി ആയിരുന്നു. അത് റെഡി ആകൽ എന്നാൽ എല്ലാ സാധനങ്ങളും കൊണ്ട് സെമിനാരി വരാന്തയിൽ ഉണ്ടാകും. വെട്ടിക്കാറ്റിരിയിൽ നിന്നും രാജഗിരി ആശുപത്രിവരെ ഒന്നേമുക്കാൽ, രണ്ടു മണിക്കൂർ യാത്രയുണ്ട് പലപ്പോഴും അച്ചൻ നേരത്തെ റെഡി ആയിരുന്നു. അത് മാത്രമല്ല ഡോക്ടർമാർ എന്ത് മരുന്ന് കൊടുത്താലും അതിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളും അന്വേഷിക്കുകയും സംശയങ്ങൾ നമ്മളെകൊണ്ട് ചോദിപ്പിക്കുകയും കൃത്യസമയങ്ങളിൽ അത് കഴിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പലപ്പോഴും ഇണക്കങ്ങളും, പിണക്കങ്ങളും, സൗഹൃദസംവാദങ്ങളും, തിരുത്തലുകളും എനിക്ക് ജോൺ അച്ചൻ തന്നിട്ടുണ്ട്. ഏകദേശം ഒന്നര വർഷം ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു വേണ്ട രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് അച്ചൻ എനിക്ക് കാണിച്ചു തന്നത്. ജോൺ അച്ചൻ പെട്ടന്നു ഇല്ലാതായി എന്നാ വാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ വിഷമിക്കുകയും എന്നാൽ രണ്ടാമത് ഒന്ന് ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ആനന്ദവും തോന്നി, കാരണം 'It is the best choise of GOD that he is to be with HIM in the Paradise'.

Reminiscences of Fr John Kulathinkal CST as a Missionary Priest

Fr Dr Santhosh Sebastian Cheruvally
(Diocese of Gorakhpur)

Fr John Kulathinkal CST joined the Gorakhpur mission in the very early years of the diocese of Gorakhpur. Having begun in Dumrikhas mission, he went on to serve the cause of the gospel both as a collaborator and founder, specifically in the places assigned and identified by the CST mission region and CST Province. Having completed his earthly journey and his mission, he is partaking in the heavenly bliss in accordance with the Christian faith we confess.

His outstanding human qualities were those of his unassuming simplicity in his approach and attitude towards others along with his emotional outspoken candidness. He had a smile to welcome and make others feel at home with a sense of humour. He was gifted with intelligence and fearlessness. In this sense, he was not afraid of criticism in being himself with his own human particularities and characteristics, yet never compromising on his commitment to the mission entrusted to him.

As a missionary priest, he had a deep grasp of the vision and mission of his congregation. He could contextualize that vision by learning the culture and language of the local people. It is this vision that he converted into reaching out to the rural areas and rural mission. His first assignment might have helped him strengthen his vision, as Dumrikhas had already a vibrant rural mission along with education led by the SHM sisters and Franciscan brothers. One of the things noticeable from the interactions with him and action by him, he was never a bargainer for convenience and facilities. Without much noise and voice, he would step into areas and localities and proved himself a spirit bearer of the CST founder's vision of "Go and do likewise!"

One could easily observe his regularity in the common spiritual programmes and stood for the communion of priesthood as well as of the church. This one could say was his ecclesial spirituality. As far as I understand, he could cultivate and promote a deep sense of care, communion based relationship among the people whom he gathered around the missions he pioneered and as a joyful testimony to this fact, communities have come up along with institutions in the then remote or unknown territories he had pioneered and toiled.

The missionary impulse that emerges through the parable of the Good Samaritan with the exhortation "Go and do likewise" which was the catalyst for the karma marga vision of Fr Basilius Panat CST of venerable memory, the founder of the CST Congregation for priests, and the missionary thrust of St Therese of Lisieux of "winning souls for Christ" are reflected and actualized in the life and mission apostolate of Fr John Kulathinkal CST; in other words, these core missionary thrusts of the gospel and of St Therese are fundamental to what Pope Francis presents to the conscience of the Church and of the world as the catchphrase of the "Gospel of Peripheries". Fr John reached out to the peripheries and brought in visible signs of the Kingdom of God to persons and localities otherwise deprived of dignity and divinity. May the Lord who reads the heart and grants his merciful reward accordingly, bless Fr John with the heavenly bliss and be a source of blessing for all associated with him.

എടൂരിൽ നിന്ന് ഒരു കാജുവാല

(Fr. John Kulathinkal CST)

- റവ. ഫാ. ജോൺ വടക്കേൽ CST

ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോൺ കുളത്തിങ്കൽ തൃക്കാക്കരയിൽ പിഡിസിക്ക് പഠിക്കുമ്പോൾ ആയിരുന്നു ഞാൻ വൈദികൻ ആയത്. പിന്നീട് തത്ത്വ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ സെമിനാരിയിൽ വോളിബോൾ കളിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. 1980 ൽ പൂജ അവധിക്കാലത്ത് എടൂർ സ്കൂളിൽ ധ്യാനം പ്രസംഗിക്കാൻ പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരി മേഴ്സിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യമായി ജോണച്ചന്റെ വീട്ടിൽ പോയി.സഹോദരി ജസിയുടെ വിവാഹത്തിലും, സഹോദരൻ ബാബുവിന്റെ വിവാഹത്തിലും. രണ്ട് സഹോദരന്മാരുടെ മക്കളുടെ വിവാഹ കർമ്മത്തിലും ഞാൻ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1983--ൽ ജോൺ അച്ചൻ പട്ടം സ്വീകരിച്ച് ഗോരാക്പൂരിൽ എത്തിയതിനുശേഷമാണ് ഞങ്ങളുടെ വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നത്. അത് 40 വർഷത്തോളം വലിയ ഇളക്കം ഇല്ലാതെ തുടർന്നു. ആശയപരമായി അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ചെറുപുഷ്പ സഭയിലും ഗോരക്പൂർ രൂപതയിലും ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അച്ചൻ യുപിയിൽ വന്നപ്പോൾ ഗോരഖ്പൂരിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സീനിയർ വൈദികൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് ' ഒരു ആശയക്കാരൻ എത്തിയിട്ടുണ്ട്' എന്നാണ്.

ജോൺ അച്ചന് പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. നന്നായിട്ട് കാലികപരമായ കാര്യങ്ങൾ വായിക്കുകയും പഠിക്കുകയും വ്യക്തമായി പ്രസംഗത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ധ്യാന പ്രസംഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ നടത്താൻ സിസ്റ്റേഴ്സ് അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിരുന്നു. ചെറുപുഷ്പ സഭയിൽ പുരോഗമന സംഘത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യക്തിയായിരുന്നു ജോണച്ചൻ.

ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് 1985 മുതൽ മിഷൻ സുപ്പീരിയറുടെ ആലോചനക്കാരായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം റീജണൽ സുപ്പീരിയറിന്റെ പദവി വഹിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ പ്രൊവിൻഷ്യൽ കൗൺസിലറും റീജണൽ സുപ്പീരിയറുടെ ആലോചനക്കാരനും ആയിരുന്നു.

1983 മുതൽ 2016 വരെ ജോൺ അച്ചൻ സജീവമായി പ്രവർത്തനരംഗത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് രൂപതാകേന്ദ്രങ്ങളിലും പിന്നീട് സഭയുടെ ആശ്രമങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ജോലി നോക്കി.ഇതിനിടയിൽ യു എസ് എ, കാനഡ, നേപ്പാൾ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. കസിയ മിഷന് 'അൽഫോൻസാ മിഷൻ' എന്ന പേരും സ്കൂളിന് ധർമ്മോദയ വിദ്യാ വികാർ എന്ന പേരും നൽകിയത് അദ്ദേഹമാണ്.

1987ൽ ബിഷപ്പ് ഡൊമിനിക് കോക്കാട്ട് ഉദാരമനസ്സോടെ ചെറുപുഷ്പ സഭയെ ഏൽപ്പിച്ച മിഷനുകളാണ് ബസ്തിയും സലേംപൂരും. സെന്റ് ബേസിൽ ഭവന്റെ ആദ്യ സുപ്പീരിയറും സ്കൂളിന്റെ പ്രധാന അധ്യാപകനും ആയി ജോണച്ചൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോർജ് കല്ലടാന്തിയിൽ അച്ചൻ ജനറൽ കൗൺസിലർ ആയിരുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ജർമ്മനിയിലെ സെന്റ് കോൺട്രാട് ഇടവകയുടെ സംഭാവന വഴിയായി ബസ്തിയിൽ Khirighat എന്ന സ്ഥലത്ത് സ്കൂളിനു വേണ്ടി സ്ഥലം വാങ്ങുകയും കെട്ടിടം പണികഴിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ബസ്തിയിലെ പണിയുടെ പ്രാരംഭഘട്ടം പൂർത്തിയായപ്പോൾ സെന്റ് കോൺട്രാട് ഇടവകക്കാരുടെ വില്ലേജ് പ്രോജക്ട് നടപ്പിലാക്കുവാൻ ജോൺ അച്ചനെ തന്നെ നിയോഗിച്ചു. കൽവാരി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ സ്ഥലം വാങ്ങി ആശ്രമം, സ്കൂൾ, മഠം, ഡിസ്പെൻസറി എന്നിവ പണികഴിപ്പിച്ചു.കൽവാരിയിൽ അദ്ദേഹം തുടങ്ങിവച്ചതും ഇന്ന് തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതുമാണ് വിഷ ചികിത്സ. അവിടെയുള്ള അനേകരുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു.

ഇന്ന് വളരെ വികസിച്ച ജംഗിൾ സിക്രിയിലും ആദ്യമായി സ്ഥലം വാങ്ങിയത് ജോൺ അച്ചനായിരുന്നു. പ്രൊവിൻസിന്റെ ജനശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച മിഷനായി തീർന്നു ജംഗിൾ സിക്രി. ഹരേയ മിഷനിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന സമയത്ത് അവിടെ ആശ്രമവും ചെറിയ ചാപ്പലും പണി

കഴിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അയോധ്യ ജില്ലയിലെ കല്യാൺ ബദ്രസയിലും സ്ഥലം വാങ്ങിച്ച് ആശ്രമം, സ്കൂൾ എന്നിവ പണികഴിപ്പിച്ചു. അവിടെയുള്ള സമയത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന് ആദ്യമായി സ്ട്രോക്ക് വരുകയും പിന്നീട് ഏതാണ്ട് ഏഴ് വർഷത്തോളം ചികിത്സയും വിശ്രമവുമായി കഴിയേണ്ടി വന്നത്. ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി പല അസുഖങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടി. സ്ട്രോക്കിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ട് മോചനം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ കിഡ്നിയുടെ തകരാറു സംഭവിച്ചു. അതിന്റെ ചികിത്സ രാജഗിരിയിൽ ഡോക്ടർ സ്നേഹായുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നന്നായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ക്യാൻസർ രോഗം വളരെ ഗൗരവമായ രീതിയിൽ എത്തി എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. മരണം ഏതാണ്ട് സമീപിച്ചു എന്ന് തോന്നിയ ജോണച്ചൻ അവസാനമായി വീട്ടിൽ പോയി എല്ലാവരെയും കാണുകയും യാത്ര പറയുകയും ചെയ്തു. സഹനം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അത് നിശബ്ദമായി സഹിച്ചു. പരാതികൾ അധികം പറഞ്ഞില്ല.

ജോൺ എന്ന വ്യക്തി യെ അടുത്തറിയാവുന്ന എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും ജോണച്ചൻ ഒരു ചെറിയ വാശിക്കാരൻ ആണെന്ന്. അതോടൊപ്പം തന്നെ എല്ലാവരോടും സഹകരിക്കുന്നതിലും മുൻപന്തിയിൽ ആയിരുന്നു. 1992 ൽ ജോണച്ചൻ കോഴിക്കോട് റീജിയന്റെ ആലോചനക്കാരൻ ആയപ്പോൾ എന്റെ അടുപ്പം കൊണ്ട് ചില കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ ജോണച്ചനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. റീജിയനെയും പ്രത്യേകിച്ച് ഗോരക്പൂർ മിഷനെയും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകണം എന്നും അവിടെ തിരിച്ചു വ്യത്യാസം പാടില്ല എന്നും അദ്ദേഹത്തോട് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്തോ അത് അദ്ദേഹത്തിന് ദഹിച്ചില്ല, രാജിവെക്കും എന്നായി. ചില തെറ്റിദ്ധാരണകൾ മനസ്സിൽ കയറി കൂടിയതാണ് കാര്യം. ഞങ്ങൾ ക്ഷമ പറഞ്ഞു നോക്കിയെങ്കിലും അത് കേൾക്കാതെ അദ്ദേഹം രാജിവച്ചു.

ഗോരക്പൂരിൽ മരിച്ച് അടക്കപ്പെടണം എന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം.അത് നടന്നില്ല. നമ്മൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഒന്ന്, ദൈവനിശ്ചയം മറ്റൊന്ന്.

ജോണച്ചന്റെ അഞ്ചാം ചരമദിനം വെട്ടിക്കാട്ടിരിയിൽ ആചരിച്ചപ്പോൾ വിശുദ്ധ കുർബാന മധ്യേ ചെറിയ ഓർമ്മ പങ്കുവയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ദൈവത്തിന് ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. രണ്ടുദിവസം വീട്ടുകാരിൽ കുറെ പേർ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല ഓർമ്മകൾ അവർ പങ്കുവയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഇളയ സഹോദരങ്ങളേ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുപോവുക, വീട്ടുജോലികളിൽ സഹായിക്കുക,ചൂണ്ടയിട്ട് മീൻ പിടിക്കുക, വാശി പിടിക്കൽ എല്ലാം പങ്കുവെക്കലിന്റെ വിഷയമായിരുന്നു.

നാലു വർഷത്തോളം അദ്ദേഹത്തെ ചികിത്സിച്ച സ്നേഹ ഡോക്ടറുടെ സ്മരണ എഴുതി അവസാനിപ്പിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന് ക്യാൻസർ ആണെന്ന വിവരം പറയാൻ ഞങ്ങളെ വിളിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞതാണ് ഈ വിവരം.നാലുവർഷത്തെ പരിചയം ഡോക്ടർരോഗി എന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സ്നേഹബന്ധം ആയിരുന്നു.ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ ജോണച്ചൻ തയ്യാറായിരുന്നു. മരുന്നിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സഹായിച്ചത് സ്നേഹ സംഭാഷണങ്ങൾ ആയിരുന്നു.

REMINISCENCES OF A LIFE-TIME CLASSMATE IN FORMATION

-Fr Joe Karikunnel CST

It is with a feeling of deep sadness and sorrow that I recall the news of the death of my good friend and companion: **Fr John Kulathinkal CST.** While scribing a few notes about my dear friend, it comes to my mind the unforgettable memoirs and penetrating glimpse of a multitude of interactions into the various stages of our Seminary life.

Among our batchmates, I had the singular opportunity and privilege of being with JOHN the entire priestly formation period of ELEVEN YEARS together at various places, namely Minor Seminary and Novitiate at Mookkannoor, Pre-degree at Thrikkakara, Philosophy at Little Flower Seminary Aluva, Regency in the Diocese of Jabalpur and Theology at Sacred Heart Seminary, Poonamallee (Chennai), in Tamil Nadu. We shared our joys and sorrows, success and failure, achievements and setbacks. We had arguments and disagreements but always respected our individual opinions with a true sense of fraternal charity. I can today look back and say with certainty that all those years we were there for each other; we encouraged each other; he was there for me and I was there for him in thick and thin. He was very brilliant in studies.

His indomitable courage in writing the plain truths of the day-to-day events of the L F Seminary by means of a special Once-A-Week write-up namely Thoofan of the Daily Hand-written News frowned the authorities. It made both staff and seminarians recognize and retain their identities and improve a healthy communications among us.

His witty humor, intelligent questions, and remarks puzzled not only his companions but his Professors in the Seminary also. He was a great organizer in various programs in the Seminary. The Rector and Staff of the Salesians of Don Bosco(SDB) Seminary Poonamallee admired and appreciated both of us and encouraged us to recommend the Superiors of our Congregation to send more Seminarians over there. His smashing performance in the Volley-Ball Matches and his shrewdness in Playing-Card games are always in our good memories. He was a good gardener and was the best cook in our batch. In short, he was a man of many talents which he developed to full potential and put to use for the CST Family and to the Church as a whole.

John comes from a large family of deep Christian faith and values, as I did too. We mutually visited and stayed our homes during vacations and got to know the members of our family and acquaintance.

John was a zealous missionary who dedicated a good part of his life to the Gorakhpur-Nepal Mission as I was sent to the Punjab-Rajasthan Mission. He was entrusted with various responsibilities which he carried out with a true sense of commitment and dedication.

Towards the end of his life, John was called to the apostolate of suffering which he accepted with joy and serenity. He accepted his ailments, pains, and sufferings cheerfully for the sanctification of souls and the growth of CST Family.

I had the good fortune to meet him and spend some precious moments with him a few days before his death at our St. Joseph's Provincial House, Aluva, during my short visit in June to India.

Dear John, my heart is sad, even though I know that you are still with us in spirit but unseen! You are the first in our batch to leave us to eternal life and you are watching over us all. May your spirit live on in our hearts and souls forever!

Goodbye, John, my friend and brother, till we meet again in heaven!

Rest in the peace and joy of our heavenly home, enjoying eternal bliss prepared for God's faithful servants. Rest in Peace beloved John! You will be in my Holy Masses and other spiritual exercises. You are gone but never forgotten!

As you pass from the earthly life to the heavenly, I am sure you can confidently say with St. Paul: *"I have fought the good fight, I have finished the race, I have kept the faith. From now on there is reserved for me, the crown of righteousness"(2 Tim 4:4-8).*

May you be joining our Heavenly Patroness, St Therese of Lisieux in 'spending Heaven doing good upon earth.....of letting fall from Heaven a shower of Roses'.....!

My Memories about Johnachan....

-Fr Benny Paul CST

"What we have once enjoyed we can never lose. All that we love deeply becomes a part of us." – Helen Keller.

When I think about the demise of Johnachan these words of Helen Keller console me and I suppose, all of us. He was as good companion and an elder brother to me. Thinking about him my memories would resurface from school days. Johnachan was an occasional visitor to our home at Paisakary with My uncle, Rev. Fr. Francis Thekkumattil CST. During the holidays he used to come and stay with our family and he became a part our family during those days. He would leave the whole ambience fullfilled and full of laughter. Each member of my family had a personal contact with him. All my three sisters had a good contact and relationship with Johnachan while they were doing their studies and working in different places. Their names were not sufficient for him that he nick named them and they were more than happy to be called in that way. Later when I joined the seminary in 1991 he remained like an elder brother to me. Except for the initiatives of Johnachan I wouldn't have taken my driving license so early from Gorakhpur when I was doing graduation. Memories are still fresh and green that when my father died in 2005, his consoling presence with my family comforted me and my bereft family.

After my Ordination in 2005, our friendship came thick and we became still closer. When I was working in DISA at Basti, he relentlessly supported me in social work activities in Harraiya and other places. He was my constant companion in the tedious journeys to settle the land issues at Ikauna, Shravasti. His presence made all those moments fun filled and memorable. He was ever ready to come with me during the extreme weather conditions. We travelled extensively to the length and breadth of north India

in the company of each other. I was privileged enough to travel with him to locate a land at Tanda, Akbarpur, Fiazabad etc… in Allahabad Diocese. When Little Flower Province got an invitation to work from Buxar diocese, I got the chance to go with Fr. John for a feasibility study for taking up the mission there. During the initial stages of Harraiya and Faizabad Mission, he lived with minimum facilities. Be it in a rented room or in a temporary house, he enjoyed every bit of it to the least. Once I met with a road accident at Maharajganj, on the way to Harriaya. Immediately I contacted him and he rushed to the spot with Fr. Roy and supported me and took me to Harriaya. Evening he reached me back to Basil Bhavan. However on realizing that I was alone there he took me back to Harriaya for the dinner. Such was his personal care and love towards me. “Love knows not its depth until the hour of separation.”

He was very near and dear to all those come in contact with him. He was a person down to earth and mingled with all types of people and even the people of locality loved him because he conversed with them in their colloquial language and became one among them. His talks were inspirational with deep insights yet presented with sheer humour. He was a rare and subtle blend of versatile genius with humor and simplicity. Dear Johnacha, even though you are physically away from us, you are always in ours hearts, we cherish your inspirational talks, wisdom, jokes and after all your sweet companionship and accompaniment. I would like to conclude my memories about Johnachan with the words of Vincent Van Gogh;

“Close friends are truly life's treasures. Sometimes they know us better than we know ourselves. With gentle honesty, they are there to guide and support us, to share our laughter and our tears. Their presence reminds us that we are never really alone”.

Articles written
By Fr John Kulathinkal CST

Laugh and Think Series - 1

A Hindu, a Muslim and a Sikh were discussing the marvelous achievements of their own brand of surgery. The Hindu said: "1 know of a vaidyji who joined a severed arm with the use of an Ayurvedic glue. You can't even make out where the arm had been cut". Not to be out done, the Muslim said: "A hakeem Sahib has evolved a new kind of adhesive ointment. He used it on a fellow who had his head cut off. You can't make out where the neck was severed". Taking much pride in the latest developments in Sikh surgery the Sardarji spoke up: "There was this chacha of mine who was cut into two round his navel in a train accident. Our Sikh surgeon immediately slaughtered a goat and joined its rear half to chacha's upper half. So we have our chacha alive as well as two liters of milk every day". Laugh!!

The above joke is borrowed from Kushwant Singh. The Sardarji outwitted the other two in picturing a Sikh Surgeon who joined a goat's bottom and a human top making a miraculous effect. A man being alive and giving two liters of milk.

An introspection will reveal to us that we too perform the similar surgery of the Sikh surgeon with all our qualifications to make miraculous effect in our community as well as in the society, which is equal to cutting the feet to fit the shoes. For, often what we aim at in our ministries is quantity and not quality! To be numbered and to be accounted.! To make statistics and get the applause by creating 'goat chachas' to obtain 'two liters of milk. That is what I think. What do you think?

Laugh and Think Series -2

In the gossip room of the parliament, discussions about the appointment of Ministers were going on. As a senior member, Babu Jagjivan Ram had the last say. Disgruntled members asked his opinion about the appointment of Cabinet Ministers by Rajiv Gandhi.

Q.1: Babuji, do you think Ministers like K.R.Narayanan and Natwar Sigh who have spent most of their lives in foreign countries or in air- cooled offices in the secretariat know enough about the villages of our country?

Ans: No, I think they have to spend some more time in Indian villages to get to know villagers' problems.

Q.2: In that case, don't you think Mr. Rajiv Gandhi also spend some more time acquainting himself with villagers' problems?

Ans: No, he is well acquainted with them. He knows the problems of the Asiad Village!! Laugh!

(This is not history but imagination)

Making policies for villagers and farmers sitting in New York, Frankfurt, Berlin, Augsburg, New Delhi, in State Capitals, in District Head Quarters and air- conditioned rooms! Is it not equal to the reaction of Marie Antonitte who sted "If they don't have bread. let them eat cake" Is it not equal to preaching the gospel of Mark and praying novena to our Lady of Dollars for village development projects in Mission areas without even visiting a village? Is it not the reason Provinces and Provincials aspire to be Mothers and have children - I mean Vice-provinces in Mission areas, or to start "Missions in places not required? Such saviours of villagers form Societies (Registered) like, HDI, HDK, JISHA, NISHA, DIVYA, NAVYA, DISA etc. Can Georgekutty alone work wonders or perform miracles? Should we not go into the heart of the people by being with them? Should we not train the future generation in the spirit of our Founder? Is the rolling chair of an English Medium school alone our destiny? Think

Remembering the Kind and Persevering Fr John Kulathinkal

-Fr Jojo Vadakkel CST

"Kindness is giving hope to those who think they are all alone in this world." "Kindness is seeing the best in others when they cannot see it in themselves." "Kindness is something anyone can give without losing anything themselves." "Kindness is not what you do, but who you are." These words perfectly depict the remarkable life of Fr John Kulathinkal. Known for his immense kindness, compassion, and love, Fr John had a heart that always had a special place for the ordinary, poor, and needy. Anyone who encountered him was immediately drawn to his magnetic personality.

My journey with Fr John began in 2005 when I was working in Narayangarh, Nepal. Every time I visited Bhairawaha Mission, I was captivated by his warm welcome and hospitality. As a young priest, his guidance and support made me stronger and more confident. I also witnessed the magical bond he shared with people during his time at Bhariwaha Mission. Countless medical students sought his counsel and friendship because of the aura of love and care that surrounded him.

Our paths intertwined once again in 2021 when I was appointed to Harraiya Mission, where Fr John was a respected member of the community. Though our time together was brief, it overflowed with cherished memories. Despite his declining health, he actively participated in all the community activities, bringing joy to everyone around him, especially the children. Little did we know that he was silently battling his own pains. The news of his passing deeply shocked and grieved the people of Harraiya, a testament to the profound impact he had on their lives.
A stroke in 2016 robbed Fr John of his memory. He could no longer recognize letters, recall events, or express his thoughts. It felt like starting from scratch for someone who had mastered multiple languages and was an esteemed public speaker. Yet, what amazed us was his unwavering determination to overcome every obstacle he faced. He embarked on a journey of re-learning, just like a child in nursery school, painstakingly reacquainting himself with alphabets, numbers, colours, names, and relationships. His diaries from those days reveal the immense effort he put into regaining all that he had lost. It was the same dedication and perseverance that made it possible for him to initiate various projects and establishments for our Province and Congregation.
May Fr John's soul rest in eternal peace, and may the echoes of his laughter, love, kindness, and unwavering strength continue to inspire us for years to come.

Not everyone but Few

-Bro. Jais Kavicheril CST

In the solemn passage of time
To a world of nothingness
Wanting to feed lost sheep's
The Father finds His beloved priest
Saying .... Not everyone but few

Oh ... A soul, serene, forevermore
A man of selflessness and love
Being with the creator for his Will
Angels in heaven with a loud
Saying.... Not everyone but few

A voice, a hymn of sacred grace
Guiding light in life's tumultuous race
Changing the marginalised to privileged
Men in earth cries out
Saying.... Not everyone but few

A beacon of faith, a blessed refrain,
A joyfully smile, a healing balm,
A shelter in life's relentless storm
Heaven and earth exalt
Saying.... Not everyone but few

Wisdom looks jealous of him
Sermons been life to the hopeless
Seeing the unseen with a smile

Breaking the broken hearts of many
Remember.... Not everyone but few

A call unexpected to all
earth in tremendous melancholy
Tears find its place in earth...
Heaven and earth fold hands together
Saying.... Not everyone but few

A STRONG BOND THAT CANNOT BE SHATTERED

-Fr Bibin Thekkanal CST

As long as the relationship is heart-to-heart and sincere friends never drift apart, a good friendship does not require daily discussion or an initial meeting. Accepting my beloved Rev. Fr. John's sudden dismissal was very heart-breaking news for me. The memories I have of Fr. John are truly priceless. I met him first in 2008 when a student at St. Basil School in Basti. I was little hesitant to approach him and start a conversation with him. He had an enormous authority over Hindi, Bhojpuri, and English. I was given an appointment in our Mission house at Vettikkatiri when I was ordained as a priest. One day, Fr. Lona contacted me and told me to take care of Fr. John till he recovered. I wasn't initially prepared to follow that advice, but Late Fr. Benny Konooran inspired me to took care of him.

Since true friends are constantly in each other's hearts and spirits, his attitude towards me completely changed, and I felt much more at ease speaking with him. He used to talk about his time in Gorakhpur and his missionary adventures. We always played cards and had a similar dress code. Even we have exchanged our Team Jerseys with one another. As a memory, I kept his jersey. We used to quarrel over ridiculous things at times. Arguments and fights persisted for a brief period of time. We are aware of the strong relationship that exists between us.

During his stay at Vettikkattiri, we celebrated Holy Mass together. He has his own unique perspective, thoughts, and vision. Dear Fr. John, I truly miss you right now since you gave me a lot of encouragement. I give God the glory for allowing me to serve him. Dear Fr John, intercede for our congregation, Province and all the members.

-Babu Kulathinkal

"Our cherished loved ones do not depart from us; they traverse alongside us each passing day. Unseen, unheard, yet forever close; their affection endures, their absence mourned..."

Verbal expressions fall short in encapsulating the essence of our dear Jonichan – known fondly as Joe – whom we have bid farewell. He epitomized our fortitude, bolstering us in moments of desolation. Like a paternal figure, he bestowed unyielding love and care, furnishing solutions to every adversity.

Within the sanctuary of his heart, all found a cherished place. Joe never harbored hesitation in extending a helping hand; those who sought his aid during times of difficulty were never left disheartened. He bestowed his utmost efforts in rendering assistance.

Now, we remain certain that Joe has found solace with the celestial Father, relishing his eternal existence.

We wish to convey this sentiment to our beloved brother Joe: "Your benevolent presence left an indelible mark upon numerous lives, and even in your absence, your virtuous deeds perpetuate your essence. We perpetually long for your presence!!!"

My Memoir of Fr. John Kulathinkal CST

-Fr.George Kalladanthiyil CST

My memories of Fr. John Kulamthinkal go back to 1982. It is for the first time that I met him in the Sacred Heart Seminary, Poonamally in Chennai. There was an all India Seminary Rectors Conference conducted in this seminary. Fr. John was studying theology in this seminary at that time. Among his colleagues, he was very smart, energetic and outspoken. This young man left a good impression my mind. Then later in 1985 as I joined the Little Flower Mission in Gorakhpur I found in the person of Fr. John a zealous, committed missionary. His life amidst the villagers reveals the personality of this missionary – his solidarity with the poor, his concern and care of them, especially in the mission stations of Kasia and Kalvary, where he saved so many people from snake-bites. Even at midnight he was available to all who sought him. He made use of the medicated stone-slabs which I collected from the Benedictine Abby in Belgium in a very efficient manner. Fr. John is the chief architect behind the St.Basil School in Basti, beginning with selecting the plot, purchasing it and constructing the whole building. I was privileged to co-operate with him collecting the needed funds to realize his dream to build a school in the heart of the city. His hard work and commitment paved the way to the completion of the project to the satisfaction of the benefactors from Germany. In last November 2022 when the benefactors came from Germany to visit the St.Basil School in Basti and the Little Flower School in Kalvary they were astonished to see the wonderful growth of these two schools in the last 30 years.

It is to be noted that Fr. John was not only a good administrator and manager of the temporalities but also was man of inner convictions and spiritual insights. It is rare that a person excels both in the material realm and in spiritual realm. His reflections on Bible and on spiritual matters was highly appreciated and valued by his listeners. The talks he gave to the Seminarians on the monthly recollection days always excelled the famous retreat

preachers. As he is called to take his place in the glory of Christ, he occupies an irreplaceable position in the history of Little Flower Mission, Gorakhpur. May he rest in Peace

അമ്മച്ചിക്ക് കാവലിരിക്കുന്ന പൊന്നോമന

Fr. Mathew Mundiath

ജോൺ കുളത്തിങ്കൽ അച്ചനു സഹോദരങ്ങൾ ഒൻപത് പേരാണ്. മലബാറിലെ കുടിയേറ്റ മേഖലയായ എടൂരിൽ ഇടവക തിരുനാൾ, ആഘോഷം നിറഞ്ഞതാണ്. അന്നാണ് കുട്ടികളൊക്കെ പെരുന്നാൾ കൂടാൻ ഇറങ്ങുന്നത്. പെരുന്നാൾ കൂടാൻ കുട്ടികൾക്ക് മാതാപിതാക്കൾ പണം കൊടുക്കും. പീപ്പി വാങ്ങാൻ, ഉഴുന്നുവട വാങ്ങാൻ, നേർച്ചയിടുവാൻ, കളിക്കോപ്പുകൾ വാങ്ങുവാൻ ഒക്കെ ഈ പണമാണ് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. പെരുന്നാളിന്റെ തിരുകർമ്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ കൊച്ചു ജോണ് സഹോദരങ്ങളോടൊപ്പം പള്ളി മൈതാനിയിൽ തങ്ങാറില്ല. അവന്റെ ഏക വിചാരം തന്റെ വീട്ടിൽ മക്കളെ കാത്തിരിക്കുന്ന തൻറെ അമ്മച്ചിയുടെ അടുത്ത് എത്രയും വേഗം ചെന്നെത്തേണമെന്നാണ്. അവിടെ അമ്മയ്ക്ക് എല്ലാ പെരുന്നാളിനും കൂട്ടിരിക്കും. പെരുന്നാൾ കൂടാൻ കിട്ടിയ തുക കൊണ്ട് അമ്മച്ചിക്ക് ഒരു നല്ല വെന്തിങ്ങ വാങ്ങി സമ്മാനിക്കും. എല്ലാ പെരുന്നാളിനും കൊച്ചു ജോൺ ഇതുതന്നെ ആവർത്തിക്കും. ഇക്കാര്യം ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അമ്മച്ചി ആ ആത്മാഭിമാനത്തോടെ അയവിറക്കുന്നു. മറ്റു മക്കൾക്ക് ഇല്ലാത്ത സ്നേഹവും കരുതലും ഈ ബാലനിലുണ്ടെന്ന് അമ്മ ചെറുപ്പത്തിലെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു,

തികഞ്ഞ മിഷനറി ആയ ജോണച്ചൻ ഗോരഖ്പൂർ രൂപതയിലും മറ്റു മിഷൻ ദേശങ്ങളിലും തുടങ്ങി നിൽക്കാനുള്ള കാരണം ഇവ തന്നെയാണ്.

'താൻ കൊടും വെയിൽ കൊണ്ടിട്ടും,
തണലേകുന്ന തൈ മരം
നിനക്ക് ദുഖം വന്നാലും
നീ അന്യനു തുണയേകണം

തണൽമരം വെയിലേറ്റിട്ട് പോലും മറ്റുള്ളവർക്ക് തണൽ കൊടുക്കുന്നു. നമുക്ക് വിഷമങ്ങൾ വന്നാലും അന്യരെ സ്നേഹിക്കുക എന്ന വലിയ പാഠം ചെറുപ്പകാലത്ത് ജോൺ മിഷൻ ലീഗിലുടെയും അതുപോലെയുള്ള ഭക്തസംഘടനകളിലൂടെയും സ്വായത്തമാക്കി. അതാണ് മിഷനറി ജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അടിസ്ഥാനം നൽകിയത്.

1972 ജൂൺ 23 വെള്ളിയാഴ്ച ജോൺ സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി. മംഗലാപുരത്തുനിന്ന് ഉള്ള രാത്രി ട്രെയിനിലാണ് ജോണും ബന്ധുക്കളും തലശ്ശേരിയിൽ നിന്ന് ആലുവയിലേക്ക് കയറിയത്. കൃത്യം 51 ആം വർഷം 2023 ജൂൺ 23 നു വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ 10 : 10 നു സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. ജോൺ എന്റെ ബാച്ചുകാരനാണ്. 51 വർഷത്തെ പരിചയം ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും സ്നേഹിച്ചും രസിച്ചും പരിഹസിച്ചും തല്ലു കൂടിയുള്ള ആ ജീവിതത്തിൽ മായ്ച്ചാലും മായാത്ത ചില സ്മരണകൾ എൻറെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ ഉണ്ട്. ഗ്രിഗറിയച്ചന്റെ ശിക്ഷണത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ മൈനർ സെമിനാരി പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കിയത്.

മൈനർ സെമിനാരി കാലഘട്ടത്തിൽ പഠന സമയം കർക്കശമൗനത്തിന്റെ സമയമായിരുന്നു. എനിക്കും ജോണിനും പൊക്കം കുറവായതിനാൽ മുൻവശത്തെ സീറ്റിലാണ് ഇരുന്നിരുന്നത്. പഠനസമയത്ത് തുണ്ടുകടലാസ്സിൽ എഴുതി ആശയങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കൈമാറിയിരുന്നു. അതിൽ പലതും ഇപ്പോഴും എൻറെ കസ്റ്റഡിയിൽ ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ നോക്കുമ്പോൾ ഒരു ഉറ്റ സ്നേഹത്തിൻറെ ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ മുഖമാണ് അതിൽ നിഴലിക്കുന്നത്. പരിശീലനത്തിന്റെ ആറു വർഷമേ ഞാൻ ജോണുമായി ഒരുമിച്ച് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. റീജൻസിയും ദൈവശാസ്ത്രപഠനവും ജോൺ യഥാക്രമം ജബൽപൂരും പൂനമല്ലിയിലുമാണ് നടത്തിയത്. ജോ കാരിക്കുന്നേൽ അച്ചൻ മാത്രമാണു ജോണിന്റെ കൂടെ ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്നത് (11 വർഷം). 2023 മെയ് 17 നു ഞങ്ങൾ ആദ്യവ്രതം ചെയ്തിട്ട് സുവർണ്ണ ജൂബിലി വർഷത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. ജൂബിലി വർഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ജോണച്ചനെ ഞങ്ങൾക്ക് നഷ്ട്ടപെട്ടു.

പരിശീലന കാലത്തെ ജോണച്ചനെപറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ നല്ലതേ പറയാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, സമർത്ഥനായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി, പഠനത്തിലും കലയിലും വേഗത്തിലും എല്ലാം സാമർഥ്യം തെളിയിച്ച വ്യക്തി. ജോൺ പച്ചയായ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. തന്റെ വികാരങ്ങളെ മറയില്ലാതെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യക്തി. ചിലപ്പോൾ നമുക്കതിൽ വിഷമം തോന്നാം. കോപമുണ്ടായാൽ യാതൊരു വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ ജോൺ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കും. ചിലർക്കത് വിഷമകരമായി തോന്നും. എന്നാൽ വ്യക്തികളെ തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അകൃത്രിമമായ ഒരു ഭാവമായി അതിനെ കണക്കാക്കാം. ഒരു നല്ല ബുക്ക് നമ്മുടെ കൈവശം ഉണ്ടെന്ന് വയ്ക്കുക. നൂറോ ഇരുന്നൂറോ പേജുകൾ ഉണ്ടാവും. അതിൽ ഒന്ന് രണ്ടു പേജുകൾ നമുക്ക് രസിക്കുകയില്ലെന്നു കരുതി ആരെങ്കിലും ആ ബുക്ക് ഉപേക്ഷിച്ചു കളയുമോ? ജോൺ അച്ഛനും അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഈടുറ്റ ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. ആലുവ മേജർ സെമിനാരിയിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ, ഇമ്മാനുവേൽ അറക്കതോട്ടത്തിൽ അച്ചനായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ റെക്ടർ. അന്ന് സെമിനാരിയിൽ അച്ചന്റെ അനുവാദത്തോടെ 'തൂഫാൻ'

(കൊടുങ്കാറ്റ്) എന്ന് പേരായ ഒരു കൈയ്യെഴുത്തുപ്രതി എല്ലാദിവസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആഴ്ചയിലൊരു ദിവസം ആദ്യം ചില പ്രത്യേക ഫീച്ചറുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡിലെ പ്രധാനി ജോൺ കുളത്തിങ്കൾ ആണ്. അതിൽ സമൂഹത്തിലെ ചില പുഴുക്കുത്തുകളെ, സെമിനാരികളിലെ ചില ന്യൂനതകളെ, എടുത്തുകാട്ടി വിമർശിക്കാൻ ആ ദിനപത്രം ധൈര്യം കാട്ടി. തത്വശാസ്ത്രം പഠിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, തത്വജ്ഞാനികളുടെ ദർശനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാനും ആ വെളിച്ചത്തിൽ സമൂഹത്തെ പറ്റി വർത്തമാനം നടത്തുവാനും ജോണച്ചനു സാധിച്ചു. അതിൻറെ പേരിൽ ചില അസ്വസ്ഥതകൾ ഉടലെടുക്കുകയും റെക്ടർ അച്ചന്റെ വിശാലമനസ്ഥിതിയിൽ അവയെല്ലാം പരിഹരിക്കപ്പെടും ചെയ്തു.

പണ്ടത്തെ, വിജ്ഞാനഭവനിൽ (GENERALATE) ഞങ്ങൾ പി ഡി സി പഠിച്ചു. 5 ബാച്ചുകൾ ഇവിടെയാണ് പഠിച്ചത്. ഈ അഞ്ചു ബാച്ചുകളും, രണ്ടാം ഭാഷയായി എടുത്തത് ലത്തീൻ ആണ്. അഞ്ചാമത്തെ ബാച്ച് ഞങ്ങൾ ആയിരുന്നു. ഞങ്ങളിൽ രണ്ടു പേര് മാത്രം ലത്തീൻ പഠിച്ചു. മിഷന് പോകാൻ താല്പര്യം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഹിന്ദി പഠിക്കാൻ ഞങ്ങൾ താല്പര്യപ്പെട്ടു. റെക്ടർ ആയ തിയോഫിൻ അച്ചൻ അത് അംഗീകരിച്ചു. പുതിയ അധ്യാപകനെ ഞങ്ങൾക്കായി ക്രമീകരിച്ചു തന്നു. ഇതിനെല്ലാം ചുക്കാൻ പിടിച്ചത് ജോണച്ചനായിരുന്നു. മിഷ്ണറി ജീവിതത്തെപ്പറ്റി നല്ല കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിക്ക് മാത്രമേ ഇത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയൂ. മിഷ്ണറി ജീവിതത്തിൽ ജോൺ അച്ഛൻ ധാരാളം പേരെ വിഷബാധയുടെ പാതയിൽനിന്ന് ചികിൽസിച്ചു രക്ഷപ്പെടുത്തി. വിഷക്കല്ലുപയോഗിച്ചാണ് അച്ചൻ ചികിത്സ തുടങ്ങിയത്.

രോഗത്തിന്റെ കരാളഹസ്തത്തിൽ അമർന്നിട്ടും അതിന് അടിമപ്പെടാതെ തന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാൻ ജോണച്ചനു കഴിഞ്ഞു. നീണ്ട ഏഴ് വർഷത്തോളം പലവിധ രോഗങ്ങളാൽ വലഞ്ഞുവെങ്കിലും ആരോടും പരാതി പറയാതെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ ജോണച്ചൻ മുന്നോട്ടുപോയത് ഡോക്ടർമാർക്ക് പോലും വിസ്മയകരമായി. രോഗത്തിൻറെ അവസാന കാലഘട്ടത്തിൽ എവിടെയായിരുന്നാലും വൈകുന്നേരം അഞ്ച് മണിയോടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുമായി വീഡിയോ കോൾ ചെയ്തു സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്ക് ആശയും ആവേശവും നൽകുന്ന ഒരു വറ്റാത്ത ഗംഗയായിരുന്നു ജോണച്ചൻ.

ഞങ്ങളുടെ ബാച്ചുകാർ ഈയടുത്തകാലത്ത് 1972 എന്ന വാട്സ്ആപ്പ് ഗ്രൂപ്പ് തുടങ്ങി. അതിൽ ഞങ്ങളെ ചിരിപ്പിക്കുകയും ചിന്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചിന്താശകലങ്ങളുമായി എല്ലാ പ്രഭാതത്തിൽ ജോണച്ചൻ ഉഷകാല നക്ഷത്രമായി വരുമായിരുന്നു.

നല്ല നല്ല മുത്തുമണികൾ എന്നും പൊഴിക്കുന്ന സൂക്തങ്ങളുമായി ജോണച്ചന്റെ വരവിനെ ഞങ്ങൾ ആദരവോടെ എതിരേറ്റു. എൻറെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ മരിക്കുന്നതിന് ഒരാഴ്ച മുമ്പ് വരെ ജോണച്ചൻ ദൗത്യം തുടർന്നിരുന്നു.

ഈ അടുത്തകാലത്ത് ഞങ്ങളുടെ ബാച്ചിൽ പെട്ട ഏഴ് പേർ ഒരു ഞായറാഴ്ച ജോണച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വീഡിയോ കോൾ ചെയ്തു. ആദ്യത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ ഒരു വീഡിയോ കോൾ ആയിരുന്നു അത്. എല്ലാവരെയും കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും സാധിച്ചു. ഇനിയും ഇതുപോലെ തുടരണമെന്ന് പറഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞു. ഒരാളെ അരനൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം കാണുന്നതാണ്. വളരെ മനോഹരമായ അനുഭവമായിരുന്നു അത്. ഇനി അങ്ങനെ സാധിക്കില്ല എന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. ഏതായാലും ഞങ്ങളുടെ ബാച്ചിലെ സ്മാർട്ട് ആയ, നിഷ്കളങ്കനായ, ഒരു വൈദികനായിരുന്നു ജോണച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തിൻറെ സ്മരണയ്ക്കു മുൻപിൽ ഞാൻ ശിരസ്സ് നമിക്കുന്നു. ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി നേരുന്നു. തന്റെ വത്സല മാതാവിനു കൂട്ടായിരുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾക്കും നീ കൂട്ട് ആയിരിക്കണം.

Memorabilia of a Maverick

-Fr Jose Manjiyil CST

My soul give praise to the Lord.
I will praise the Lord all my life.
Sing praise to my God while I live (Ps 146: 1-2)

Nirmala Balwadi

I could talk to Ms. Meena Devi and Ms. Basanti to inform them about the demise of Late Fr. John Kulathinkal CST. Ms. Meena was the first and only teacher in the Balwadi at Mithaura Bazar run by CST Fathers. Ms. Basanti was the helper. There were only 10 children to begin with. In Three years-time, the number of students reached Two Hundred. Then we thought of starting a Hindi medium UP board school for the rural population. Ms. Meena Devi remembers a lot of good things about Fr. John. Ms. Basanti is still working in Nirmala Intercollege as Aaya. Both of them, praised about Fr John for his loving kindness and meticulous approval towards the parents of Balwadi kids. A Person with independent ideas of unusual ways.

Splash

The kids were splashing through the puddles. Fr John splashed cold water on the faces of boys who came to the water tank every evening after the school. This was started after getting the electricity connection for the campus. A Motor was purchased for pumbing water. In John, had a special skill to attract the attention of the boys and caused a lot of excitement. Fr Tomcy, while discussing about the abilities of Fr John, this incident was brought to light. A lot of boys of neighbourhood started coming to Nirmal Ashram campus and they were trained in keeping their bodies neat and clean which is a part of a training for goof health- personal hygiene.

It was rally interesting to watch the boys taking bath in the water tank and

outside splashing water on one another like in a game. All enjoyed joyfully. See how Fr John skilfully attracted the boys for happier moments in their life with water and pumping motor.

Cor Unum et Anima una : One heart and One Soul

This is the motto of the Conference of Religious India (CRI). Fr John was very friendly to everyone and communicated everything very cordially. His cordiality and approachability will ever be remembered by everyone who came in contact with him. I think we all have enjoyed his hospitality in Kalwari, Mithaura, Basti, Faziabad and Harrayia. He kept his friendship with his batchmates who are in the congregation, I do remember that Bishop Eprhem Narikulam, Bishop of Chanda in Maharashtra, paid a visit to him at Vettikkattiri, before a month of his heavenward flight. They were together, in Poonamalle seminary and Bishop was three years junior to him. We had a loving and fruitful conversation during lunch and this was continued upto 3 PM.

Mr Shastri and Mr Jagadish

We had to jump over a lot of hurdles in taking possession of the land though it was donated or bequeathed to us by Late Prabhu Charan Das. As it was vacant for many years, it was encroached by villagers for cultivation. We had to fight against possession by others and adverse possession for our title after mutation process. Fr John was already eyed and watched every minute as he was very intelligent. This was seen his interest in mastering various language especially English. He was good in Bhojpuri, the village dialect, His social nature combined with mastery in Bhojpuri helped in winning over the hearts of Mr. Shastri and Mr. Jagdish. It was during his stay in Nirmal Ashram, the first judgement came in the favour of CST congregation in 2003-2004. As far as I know, out of his competence in many fields, he contributed a lot to Purvanchal. He Showed his commitment also towards responsibilities entrusted.

He was certainly a Marshal

A marshal is a male member of the nobility. He proved this when he took up the responsibility of getting affiliation for Little Flower School, Harrayia. He contacted Mr Joseph Immanuel, secretary to CBCE, New Delhi for the process of affiliation. He was the parishioner of Fr. Michael Chirayath at Maniyankunnu. After getting touch with him, through Fr Michael, he relentlessly toiled. After successfully completed the work, he invited him as the chief guest of Decennial celebration. He showed in each step that he was a marshal in organizing public events. While he was under treatment in RajaGiri Hospital, Aluva, Kerala, he had only one desire left. He wanted to return to Gorakhpur. The desire he expressed to his siblings also. His sister Mercy, after his flight to heaven, told and she was full of tears. He loved so much the missionary apostolate and wanted to breathe his lastt in Gorakhpur. Man proposes, God disperses.

Mr Joku and Fr John Kulam

Abraham Lincoln said. “We all are born equal” Equality enshrined in Indian constitution is a virtue. If you go back to 18th century, you can see how people cried for equality, justice and fraternity around the world. Fr John, put this virtue learnt from Bible study in seminaries into practice literally. Mr Joku was taken to Mithaura when Fr John became the superior from Jyothi Bhawan, Chargawan, the then regional head. They lived in Nirmal Ashram as real twin brothers though duties were different. Joku was the cook. He prepared food for both of them, and ate together. Very rarely guests came as there were only two rooms for stay and this place was in interior village. He followed Jesus’ words; “Learn from me. For I am gentle and lowly in heart in dealing with workers”.

Other Centredness

Basically, Fr John Kulathinkal was a loner who liked being alone. He knew euphemistic language consists of polite words for unpleasant things.

He was able to mastermind many complicated activities with shrewd planning and organising capacity. VilHe followed the religious principles of approachability and availability towards People of ordinary life – A man for others.

AMBROSIAL MEMORIES

-JOSEPH K O
LITTLE FLOWER SCHOOL HARRAIYA

The immediate picture that comes to my mind when I deliberate on Fr John is the one that is found in most of the schools, 'Jesus among little children.' When Jonachan was at Harraiya, he was always found with one or the other child of the staff residing in campus. He used to carry chocolates in his pocket. Children found his presence very fondly. Such one, very personal, picture of Jonachan is with me in which he carries my daughter. She was hardly 2 years old when the photo was taken. It was in 2010 he was appointed as the manager of Little Flower School, Harraiya. Since then, he had found a space in the heart of everyone who lives here. While he was in Kerala as part of his treatment, whenever we make a phone call it often ended up with his assurance 'I will be back to Harraiya, soon.' When we met him at Rajagiri Hospital on 28 May 2023, he was very jovial and spoke to us in his usual wit. A day or two before it, he had severe abdominal pain and that is how he was admitted. Few days later he was diagnosed for cancer.

I consider it as a blessing to have the company and be part in the life of such an unparalleled priest. He engrossed the audience with his eloquent speeches and homilies. His persuasive language style articulated the toughest concepts clearer. He had been teaching poetry to the students of the first batch of Little Flower School. Those children, whenever they visit the school, they ask for Jonachan and even recites the lines taught by him. I have awfully looked at his agility to adopt to the surrounding community. If he speaks to children he grows up to a child; be it an elite group, I have seen him growing further. He could sense the pulse of his listener as adapt to them and we never felt discomfort in his long homilies. He had an opportunity to give the vote of thanks at the end of the annual function in 2012. He delivered it in a capsule form and that speech ended in less than

5 minutes leaving none without mentioning.

He was a man who was kind with the kind and tough with the tough. Whenever it comes to the construction of infrastructure, he always instructed the contractors not to bring any paralytic or the crippled. During the construction works of the school as well as the priest's house, it was a common sight to find Fr John chitchats with the illiterate labours in Bhojpuri, their mother tongue, and the pleasure of wonder reflected in their eyes.

The evening card play with Fr John taught us many lessons. Though gambling, how he revives and gets hold of the game at the verge of failure with his meticulous moves is something that was a pain of his opponents. He never missed a chance to play volley ball. He highjacked the game to a different realm with his axiomatic moves and comments.

His demise leaves a gap and pain in our mind. In the morning, we miss the man who was standing at the car porch of the priest's house and waving hands at every who comes to the school, calling every one by their names. We miss the card play, we miss the verbal counters and encounters after the Sunday mass, we miss you JOHNACHA....

ഓർമ്മ പറഞ്ഞത്...

"When you see
My corpse is being carried
Don't cry for my leaving
I'm not leaving
I'm arriving at eternal love"

Rev. Fr. Saji Paul Kochuputhenpurackal CST

ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോണച്ചനെ ഓർക്കുമ്പോൾ ജലാലുദ്ദീൻ റൂമിയുടെ When I Die എന്ന കവിതയിലെ മുകളിലുദ്ധരിച്ച വരികളാണ് മനസ്സിലേക്ക് വരുന്നത്. നാം സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കും നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കും പരസ്പരം വിട്ടുപിരിയാൻ ആവില്ല. പൗലോസ് ശ്ലീഹ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ മരിച്ചവരെ പറ്റി പ്രത്യാശ ഇല്ലാത്തവരെ പോലെ നിങ്ങൾ കരയരുതെന്ന് (1തെസ: 4:13). വിയോഗത്തിന്റെ വിഷാദം മനസ്സിൽ തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്ന ഈ വേളയിലും നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നത് സത്യത്തിൽ ഈ വാക്കുകളാണ്. ഞാൻ നന്നായി യുദ്ധംചെയ്തു എൻറെ ഓട്ടം പൂർത്തിയാക്കി (2 തിമോ 4:7) എന്ന് തീർച്ചയായും ജോണച്ചന് പറയുവാനാകും.

ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോണച്ചനുമായി അനേക വർഷങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുവാനും യാത്ര ചെയ്യുവാനും രോഗത്തിന്റെ ആദ്യ ദശയിൽ പല ആശുപത്രികളിലും അച്ചനെ അനുഗമിക്കുവാനും എനിക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഞാൻ അറിഞ്ഞതും അനുഭവിച്ചതുമായ അച്ചനെപ്പറ്റിയുള്ള ചില ഓർമ്മകൾ ആണ് ഇവിടെ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്.

A Good Friend

ശരിക്കും ജോണച്ചൻ എനിക്ക് ഒരു യഥാർത്ഥ സുഹൃത്ത് ആയിരുന്നു. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ചുറുചുറുക്കോടെ എവിടെ പോകണമെങ്കിലും അച്ചൻ മുൻപിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പിതാവിനെ പോലെ ശാസിക്കാനും മുഖം നോക്കാതെ കാര്യങ്ങൾ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുവാനുള്ള അച്ചന്റെ ചങ്കൂറ്റം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. അച്ചന്റെ ഈ സുഹൃദ് വലയം കേവലം അച്ചന്മാരിലും സിസ്റ്റേഴ്സിലും മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നത് ആയിരുന്നില്ല. കൽവാരി, ബസ്തി, ഹരയ്യ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലും മറ്റ് എവിടെയൊക്കെ അച്ചൻ സേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം അച്ചന് ഒരു സൗഹൃദക്കൂട്ടം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെല്ലാം ഇപ്പോഴും ജോണച്ചനെ വളരെ സ്നേഹത്തോടും ആദരവോടും കൂടിയാണ്

ഓർക്കുന്നത്. രോഗം മൂർച്ഛിച്ചപ്പോൾ അച്ചന്റെ ട്രീറ്റ്മെൻറ് കേരളത്തിലേക്ക് മാറ്റി എങ്കിലും അച്ചനും ഞാനും വളരെയധികം സമയം വീഡിയോ കോളിലൂടെയും വോയിസ് കോളിലൂടെയും സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

A Man Who Takes Risk.

മറ്റുള്ളവർ പോകാൻ മടിച്ചിടത്ത് അച്ചൻ പോയി; മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യാൻ മടിച്ചത് അച്ചൻ ചെയ്തു. ജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും റിസ്ക് എടുക്കാൻ തയാറാകുന്നവർക്കു മാത്രമേ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയൂ എന്ന സത്യം തന്റെ ജീവിതം വഴി അച്ചൻ വിളിച്ചോതുകയാണ്. ജീവിതത്തിൽ റിസ്ക് എടുക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നവരിൽ ഒന്നാമനാണ് ജോണച്ചൻ. വാടകവീടുകളിൽ താമസിച്ചു കൊണ്ട് യാതൊരു ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും ഇല്ലാതെ ഇന്നത്തെ പല മിഷനുകൾക്കും തുടക്കമിടാൻ അച്ചന് സാധിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് വ്യക്തിപരമായ നേട്ടങ്ങളെക്കാൾ ഉപരി സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും വേണ്ടി ഒത്തിരി ത്യാഗങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഫൈസാബാദ് മിഷൻ ആരംഭത്തിൽ അച്ചൻ ഏറ്റെടുത്ത ത്യാഗങ്ങളും തുടർന്നുള്ള അതിൻറെ വികസനത്തിനായി അച്ചന്റെ അകമഴിഞ്ഞ സഹായങ്ങളും അവിസ്മരണീയങ്ങളാണ്.

A Man of Punctuality

കൃത്യനിഷ്ഠ എന്ന് പറയുന്നത് കൃത്യസമയത്ത് ആയിരിക്കുക എന്നത് മാത്രമല്ല മറിച്ച് നമ്മുടെ തന്നെ ഉത്തരവാദിത്ത്വങ്ങളോടുള്ള ഒരു ബഹുമാനം കൂടി ആണ്. ജോണച്ചൻ ഉത്തരവാദിത്ത്വബോധത്തിന്റെയും കൃത്യനിഷഠയുടെയും ഉടമയായിരുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും പോകാൻ ഒരു സമയം നിശ്ചയിച്ചാൽ 10 മിനിറ്റ് മുൻപ് തന്നെ അച്ചൻ റെഡി ആയിരിക്കും എന്ന് മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവരും അപ്രകാരം കൃത്യനിഷ്ഠർ ആയിരിക്കണമെന്ന് അച്ചന് നിർബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

A Good Orator and Speaker.

വിശുദ്ധബലി മധ്യേയുള്ള അച്ചന്റെ വിചിന്തനങ്ങളും ഞായറാഴ്ച പ്രസംഗങ്ങളും വളരെയധികം അർത്ഥവത്തും ചിന്തോദ്ദീപകവും ആയിരുന്നു. എല്ലാദിവസവും വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ കൂടെ Breaking of the Word അച്ചന് നിർബന്ധമായിരുന്നു. വളരെ ഒരുങ്ങി മാത്രമേ അച്ചൻ എന്തും ചെയുമായിരുന്നുള്ളു. കനൊസിയൻ സിസ്റ്റേഴ്സിനുള്ള ധ്യാനം ഒരുങ്ങി കൊണ്ടിരുന്ന വേളയിലാണ് അച്ചൻ പെട്ടെന്ന് രോഗബാധിതനായത്. വളരെ മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ അച്ചൻ ധ്യാനത്തിന് വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഈവനിംഗ് റോസറിയും വിശുദ്ധ കുർബാനയും മുടക്കം വരുത്തിയിട്ടില്ല. വളരെ നേരത്തെ തന്നെ പള്ളിയിൽ എത്തുകയും അതിനുവേണ്ടി ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു

Love for the Children

ശിശുക്കളെ എൻറെ അടുക്കൽ വരട്ടെ അവരെ തടയേണ്ട സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവരെ പോലുളളവരുടേതാണ് (മത്തായി 19:14). യേശുവിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ ജോണച്ചനിൽ അന്വർത്ഥമാണ്. കുട്ടികളെ അച്ചന് വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സ്കൂളിലെ ശിശുദിനാഘോഷത്തിലെ ചീഫ് ഗസ്റ്റ് ആയിരുന്ന ജോൺ അച്ചൻ സ്റ്റേജിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ എത്തിയത് ഒരു കുഞ്ഞിനെയും കൈകളിലേന്തി ആയിരുന്നു. അച്ചൻ ജോലി ചെയ്തസ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം കുട്ടികൾ നിറകണ്ണുകളോടെയാണ് ജോൺ അച്ചനെ ഓർക്കുന്നത്. അവർക്കായി ചോക്ലേറ്റും സമ്മാനങ്ങളും എപ്പോഴും അച്ചൻ കയ്യിൽ കരുതിയിരുന്നു.

Suffering

രോഗത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ ഹരായയിൽ വച്ച് അനേകം രാത്രികൾ നെഞ്ചുവേദന മൂലം ഉറക്കമില്ലാതെ അച്ചന് ചിലവഴിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. തുടർന്നുള്ള ചികിത്സ സമയങ്ങളിലെല്ലാം ഇ വേദനകൾ അച്ചനെ പിന്തുടർന്നിട്ടുണ്ടാകാം. എങ്കിലും പരിഭവവും പരാതികളുമില്ലാതെ അച്ചൻ അതെല്ലാം സഹിച്ചു. അച്ചന്റെ മരണത്തിന് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്ക് മുൻപ് ആലുവ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസിൽ വച്ച് അച്ചനെ ഞാൻ സന്ദർശിക്കുകയും ധാരാളം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെ ഏൽപ്പിച്ച കടമകൾ എല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി പിതാവിൻറെ പക്കലേക്കു പോകാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി അച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമായിരുന്നു. ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ അച്ചൻ പറഞ്ഞു എല്ലാം തീർന്നു. ഇനി അധികം നാൾ ഇല്ല . ഈ വാക്കുകൾ അച്ചൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ചിന്തിച്ചില്ല ഇത്രവേഗം അച്ചൻ യാത്ര പറയുമെന്ന് .

A Man strict to himself

രോഗങ്ങൾ അലട്ടുമ്പോഴും തന്റെ ജീവിതത്തോടും ജീവിതശൈലികളോടും കാർക്കശ്യം പുലർത്തിയിരുന്നു അച്ചൻ. തന്റെ ജീവിതകർത്തവ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഒരു അണുവിടപോലും വ്യതിചലിക്കാൻ അച്ചൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. വളരെ കൃത്യമായ ദിനചര്യകളും ഡോക്റ്റേഴ്സിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിലും അച്ചന്റെ കൃത്യനിഷ്ഠത അപാരം തന്നെയായിരുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോണച്ചന്റെ മരിക്കാത്ത മധുര സ്മരണകൾക്ക് മുൻപിൽ ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിക്കുന്നു. അച്ചൻ തുടങ്ങിവച്ച സംരംഭങ്ങളിലൂടെയും അച്ചന്റെ വ്യക്തി പ്രഭാവത്തിൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികളിലൂടെയും അച്ചൻ എന്നും ജീവിക്കും. റൂമി പറയുന്നതുപോലെ:

A grave is only a curtain
For the curtain behind

നിത്യതയിൽ ഒരുമിക്കുന്നതുവരെ വരെ പ്രിയപെട്ട ജോണച്ചാ വിട !!!

A man of Great Concern

- Bro Bony Venattu CST

Though I do not have a broad experience of staying with him for long but the last days I spent with him in the hospital were more than enough to know how he was in his real life. Though he was going through a lot of pain in those days he never displeased me with anything. He always had a concern for me like pushing me for food even if he had not taken anything. I would rather compare Father with the parable of the good Samaritan who always had a great concern for the people around him. He was a man who had a great zeal for the mission. That is why he always wanted to go to mission even though he was not physically fit. He was not a mere spectator in his life rather he was a man of action. Pope Francis says, “The fact that we are not in this world by our own choice makes us sense that there is an initiative that precedes us and makes us exist. Each one of us is called to reflect on this fact: “I am a mission on this Earth; that is the reason why I am here in this world” (Evangelii Gaudium, 273). A man, who really understood the real meaning of it and led a life in its fullness with passion and generosity.

My memories with Fr John Kulathinkal

-Bro Nithin Manthara CST

Memories are an inseparable part of our lives. Our memories of Fr John are continuously waving and flowing in my heart. I encountered Fr John while we were having our minor seminary formation in Jyoti Gurukul, Basti. He was the in charge of Faizabad ashram during that time. He had told us to sing a beautiful song for the inauguration of the ashram and it was a good opportunity for us to interact and know more about him. From that time onwards we started to grow a special friendly relationship with him. Later, we were fortunate to stay with him for a short span of time. Before entering to regency Period, we were together in Little Flower Mission Seminary, Vettikkattiri. While that time he was admitted in Rajagiri Hospital due to some illness. I got a chance as a bystander to serve him for a few days. When he was in Vettikkattiiri, we used to play cards during free periods. He was so fond of playing cards. At the very beginning I was not knowing well in playing cards. On some occasions even though I was in his team, I was little scared to play in his team. He used to correct us if someone does any foul mistake in playing, sometimes he gets angry. We understood later that the corrections were for us to play systematically and intellectually. While we do some field works outside, he used to join us with his words of encouragement and jokes.

After finishing my period of regency and while I was having my language course, he was again admitted in hospital for severe illness. Again, I got a chance as a bystander to serve him for almost two weeks. During that time, I came to know more about him. He shared with me about his vocation, mission of our congregation, his services, and initiatives in raising up the mission of our province. It was really an encouragement for me. In those days we recited rosary together. He is so punctual in prayer. Many fathers and his friends called him for enquiring his health condition. From his life I understood that he is a man of friendly and jovial nature. His amiable presence was really enriching and supportive for us. A man having the thirst and high ambition for the lifting of the mission. Dear Father John, the memories which you had given us never fade away from our hearts, you will be always remembered in our minds and hearts.

Death: The Final Healing

-Fr. Mathew Puthenpura CST

The quality is mourning is somehow different in the death of a Priest. It seldom has the raw intimacy that draws forth deep sobs of loneliness. Our memories of the priest often reach so little to the inner heart of him, to the secret springs of character and motive which God alone sees and which God alone judges. And yet there is serenity to our mourning that finds expression in the Book of Sirach: Blessed are those who saw you were honoured with friendship" (Sir 14:11)

I knew Fr. John. for the last forty-two years as a seminarian and priest all of us have different memories of him. We priests knew him as a fellow Priest, a colleague, a friend, a companion. Barely six months before he spoke to me. "I experience the pain of living. I want to come back to Gorakhpur and wants to be there forever. These were moments he had to struggle alone. Our fathers who were by his bed side during his last moments might have witnessed that. It is in death that we recognise the fallibility of men just as in death we recognise the humanity of Jesus. "Why have you forsaken me". (Mat: 27: 46) Let us forget what might have been and remember our human contact with Fr. John. What was the essential fragrance of his character? what were the qualities that will remain in our hearts as seed to inspire and encourage us in the future? We thank God for the quality of a life lived for God by Fr. John.

Wherever he planted the CROSS: Mithuara, Basti, Kalwary, Harraiya, and finally Faizabad (Ayodhya), the village folk, young and old often share the moments spent with him. The news of his departure was a shock for all. He was a good friend all and a good person. He had a large heart for being affectionate to the marginalized. People marvelled the wonder of nature in him, spontaneous wits eloquence in Hindi and Bojpuri. When I informed a friend of Fr. John in Allahabad diocese, wrote to me: my good friend, I can't forget him when he was buying the land at Faizabad stayed with me

in the church and we used to go around. Arch Bishop of Agra Most. Rev Raphy too shared few moments of interaction with Fr. John.

Occasionally it is only when the priest has died, that his largess of compassion comes to light. And that is how he would want it to be because that is the way it was with His Master.

St Paul, speaking to the people of Corinth, told them that you yourselves are my letters of introduction written as your heart to be known and read by all men. What St Paul was saying was that he was proud of that group of Christians at Corinth as whom the Image of Christ has been stamped through

his ministry. They were his credentials. That is the sort of image, statue that every priest would wish to leave behind. Fr. John's. fidelity, to the faith, as evidenced by the number of priests and faithful in the funeral, is some sign that our brither priest has left an impression a letter of recommendation written on our hearts.

Fr. John had his own interior struggles, some of them deep and penetrating. Every life that has ended in a position of fidelity to God is a victory. We can join with our brother to shout:"1 have fought the good fight, I have finished the race".

We have shared in his faith We have been lifted up by his enthusiasm, cheered by his smile, warmed by his friendship. Now God's gift has returned to him, and the friend whose death we mourn is at home, at rest, at peace.

Yet, as we walk and talk sit and think as the disciples- on their walk to Emmaus, What We are asked to know is that John is with us. he is very close, praying for us, loving us, caring, cheering us up, in a way much deeper before. Yes Death, is the Final Healing!

അടരായിതളുകൾ...

ഇലകൊഴിയും പോലെ
ഇതളടരും പോലെ
ഇത്തിരി യാത്രയുടെ
ഇടവഴിയിൽ നിന്നും
വിടവാങ്ങി മാഞ്ഞു ജോണച്ചൻ.
വാഴ്ത്തിപ്പാടലുകളുടെ പല്ലവികളില്ല
പതംപറച്ചിലിന്റെ ചരണങ്ങളുമില്ല
ഓർമ്മകളുടെ കൂപ്പുകൈ മാത്രം
ഒത്തിരി നാളിന്റെയില്ല
ഇത്തിരി കുഞ്ഞൻ കാലത്തിന്റെ മാത്രം.
കുറെ തമാശുകൾ
കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന കളിയാക്കലുകൾ
കൂർമ്മബുദ്ധിയുടെ മിന്നലാട്ടങ്ങൾ
മുനയൊളിപ്പിച്ച നനുത്ത പുഞ്ചിരി
ചില പരിഭവങ്ങൾ
നിഷ്ഠയുടെ ശാഠ്യങ്ങൾ
നിശ്ശബ്ദ പ്രാർത്ഥനകൾ
ആരുമറിയാത്ത നോവുകൾ
ഇനിയും എത്ര തുറക്കാപ്പുറങ്ങൾ...
ഇങ്ങനെ കുറെ അവ്യക്തരേഖകളിൽ
ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട് ജോണച്ചൻ.
ഒന്നും ബാക്കിയാക്കാതെ കടന്നുപോകുന്നതാണ് എത്രയും സുന്ദരം.
ഒന്നും ശേഷിപ്പിക്കാത്തവന്റെയും
പക്ഷെ ഓർമ്മകൾ ശേഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.
ഒരു പെരുമഴപ്പെയ്ത്തിന്റെ അപരാഹ്നത്തിൽ
ഓർമ്മകളുടെ വർണ്ണക്കുട പൂമുഖത്തു തുറന്നുവച്ച്
കാഴ്ചയുടെ മായികതീരത്തുനിന്ന്
ജന്മാഭിലാഷത്തിന്റെ കൊതുമ്പുവള്ളത്തിൽ
നിശ്ശബ്ദം മറുകരതേടിയ ജോണച്ചന്
ഹൃദയപൂർവ്വം ഒരു മംഗളഗീതം...

-Fr Baiju Kattikaran CST

FR. JOHN: A PRIEST PRODIGY

- Fr. Francis Kilivallickal CST

"We have bereavement after bereavement; but we are going to the land of the immortal where graves do no exist." - Charles Spurgeon.

Fr. John was an exceptional, impressive, unusually gifted and intelligent person, whose talents excite wonder and admiration. All who know him in Basti area remembers him as the Bhojpuriwala Father, because he had a very strong command in the local language and culture of the people and the place and he always made people feel at home and friendly with his wit and style and can evoke laughter and amusement within a short period. He had the grip of things, right understanding, clear perception and the knack of getting things done in the proper way. At the same time he was very straight-forward, and never minced words. He was very courageous to tell truth to the power, a rare quality and was very firm in his convictions; never wanted to compromise.

My association with him started in May 1979 and thereafter, when we had the Major Seminarians' Gathering at Little Flower Seminary, Aluva. We used to meet during the summer vacations in similar gatherings, as he was senior and did his Theology Studies outside Kerala. After his Priestly Ordination, he ventured to be in Gorakhpur Mission and my close association started in 1992 till his departure for eternal reward, a pre-mature journey, I feel. I could meet him at Little Flower Mission House, Vettikkattiri on 26 January 2023.

All will remember him with gratitude for his valuable contributions to the Mission, wherever he was In-Charge; mostly as a pioneer who started and established new Mission Stations. He is evermore precious in heaven for great intercessions for the successful continuation of the Mission endeavours. "For none of us lives to himself alone; and none of us dies to himself alone. If we live, we live to the Lord and if we die, we die to the Lord. So, whether we live or die, we belong to the Lord." (Rom - 14:8) May God grant him eternal peace.

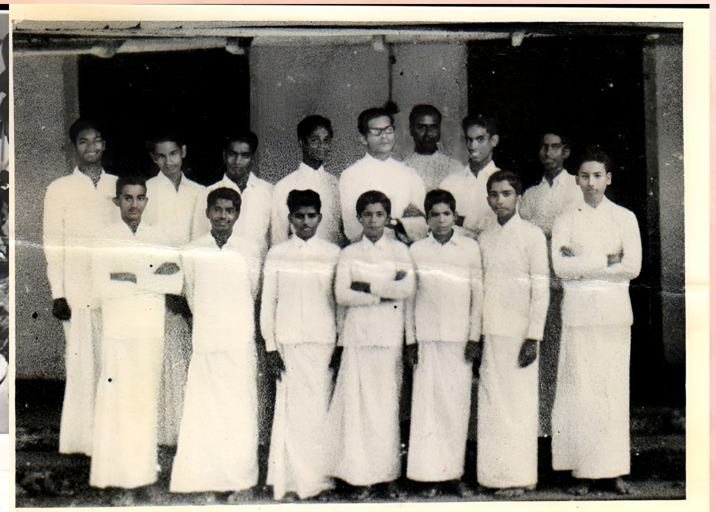

LEAD
KINDLY

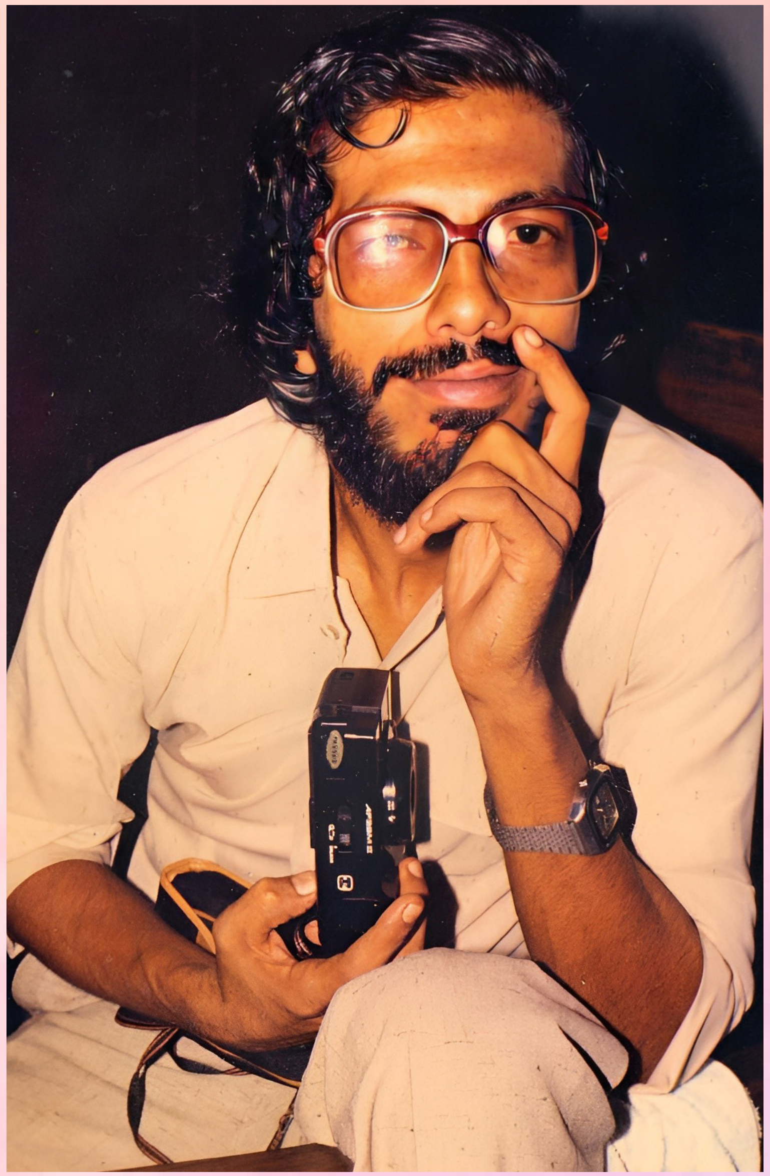

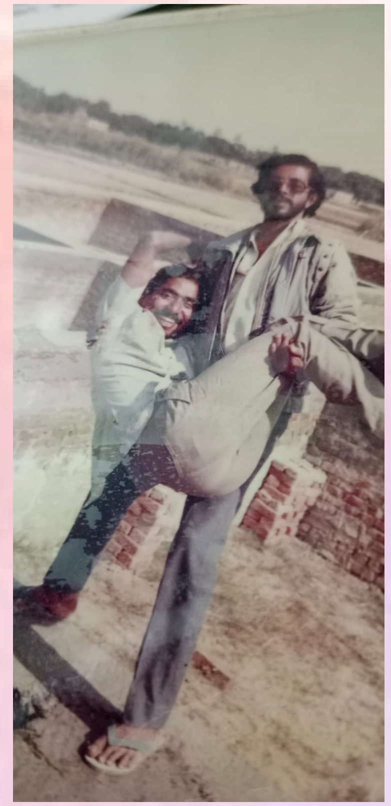

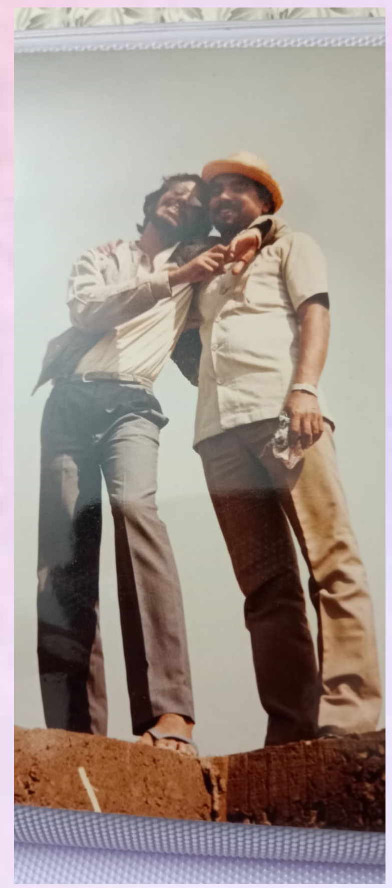

Path of Grace | Memoir

Path of Grace | Memoir

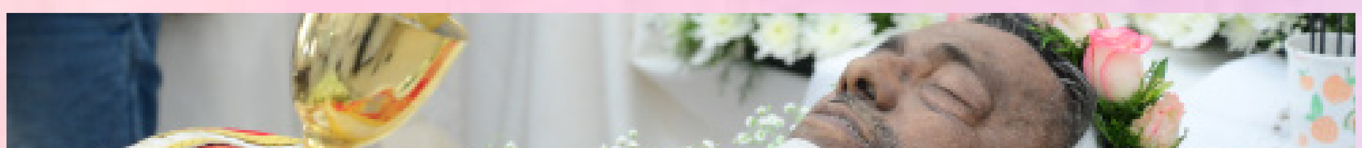

Those we love never truely leave us,
There are things death cannot touch.
ദേവാലയമേ...പോകുന്നു ഞാൻ
കർമങ്ങൾക്കായ് വരികില്ലിനി ഞാൻ
ഇനിയെൻ പ്രിയരേ... പോവുന്നു ഞാൻ
അന്തിമയാത്ര വന്ദനമോടെ

“I have fought the good fight,
I have finished the race,
I have kept the faith.”

2 Tim 4:7

Memoir on

Fr John Kulathinkal CST